

Projekt założeń
projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i
prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych
innych ustaw

I. WPROWADZENIE

1. Aktualny stan stosunków społecznych oraz aktualny stan prawny

Niniejszy projekt założeń powstał w wyniku prowadzonych w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego prac dotyczących skatalogowania tych obecnie obowiązujących przepisów, które - z punktu widzenia osób i instytucji działających w obszarze kultury – stwarzają trudności w ich bieżącym funkcjonowaniu, bądź to poprzez tworzenie nieuzasadnionych barier, ograniczeń, obowiązków itp., bądź poprzez wywoływanie wątpliwości interpretacyjnych.

Niniejszy projekt założeń ma na celu również wprowadzenie nowych instytucji prawnych, które będą miały pozytywny wpływ na regulowany obszar.

Obszar prawa kultury jest uregulowany obecnie w następujących aktach prawnych:

- ustawie z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123, z późn. zm.¹⁾),
- ustawie z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.²⁾),
- ustawie z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 85, poz. 539, z późn. zm.³⁾),
- ustawie z dnia 7 listopada 1996 r. o obowiązkowych egzemplarzach bibliotecznych (Dz. U. Nr 152, poz. 722, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056),
- ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 132, poz. 1111, z późn. zm.⁴⁾),

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 41, poz. 364, z 2003 r. Nr 96, poz. 874, Nr 162, poz. 1568 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 11, poz. 96 i Nr 261, poz. 2598, z 2005 r. Nr 131, poz. 1091 i Nr 132, poz. 1111, z 2006 r. Nr 227, poz. 1658 oraz z 2009 r. Nr 62, poz. 504.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr 136, poz. 956.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2001 r. Nr 129, poz. 1440, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2004 r. Nr 238, poz. 2390 oraz z 2006 r. Nr 220, poz. 1600.

- ustawie z dnia 16 lipca 1987 r. o państwowych instytucjach filmowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 102, poz. 710 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 817),
- ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm. ⁵⁾).

Nadto, w odniesieniu do podmiotów działających w sferze kultury (zwłaszcza instytucji kultury) szczególne znaczenie mają następujące akty prawne:

- ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm. ⁶⁾),
- ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157 , poz.1240),
- ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 i Nr 165, poz. 1316),
- ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54 , poz. 654, z późn. zm. ⁷⁾),
- ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm. ⁸⁾),

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z z 2006 r. Nr 249, poz. 1832, z 2007 r. Nr 50, poz. 331, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 oraz z 2009 r. Nr 201, poz. 1540.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390, z 2006 r. Nr 50, poz. 362 i Nr 126, poz. 875, z 2007 r. Nr 192, poz. 1394 oraz z 2009 r. Nr 31, poz. 206 i Nr 97, poz. 804.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 171, poz. 1058, Nr 220, poz. 1420 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 101, Nr 65, poz. 545, Nr 91, poz. 742, Nr 157, poz. 1241, Nr 206, poz. 1591 i Nr 219, poz. 1706.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 700 i 703, Nr 86, poz. 958, Nr 103, poz. 1100, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1315 i 1324, z 2001 r. Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190 i Nr 125, poz. 1363, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 141, poz. 1179, Nr 169, poz. 1384, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1684 i Nr 230, poz. 1922, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 137, poz. 1302, Nr 180, poz. 1759, Nr 202, poz. 1957, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 6, poz. 39, Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 121, poz. 1262, Nr 123, poz. 1291, Nr 146, poz. 1546, Nr 171, poz. 1800, Nr 210, poz. 2135 i Nr 254, poz. 2533, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 57, poz. 491, Nr 78, poz. 684, Nr 143, poz. 1199, Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1419 i 1420, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353, Nr 217, poz. 1589 i Nr 251, poz. 1847, z 2007 r. Nr 165, poz. 1169, Nr 171, poz. 1208 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 141, poz. 888 i Nr 209, poz. 1316 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 19, poz. 100, Nr 42, poz. 341, Nr 65, poz. 545, Nr 69, poz. 587, Nr 79, poz. 666, Nr 125, poz. 1035, Nr 127, poz. 1052, Nr 157, poz. 1241, Nr 165, poz. 1316 i Nr 215, poz. 1664.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 22, poz. 270, Nr 60, poz. 703, Nr 70, poz. 816, Nr 104, poz. 1104, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1324, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 8, poz. 64, Nr 52, poz. 539, Nr 73, poz. 764, Nr 74, poz. 784, Nr 88, poz. 961, Nr 89, poz. 968, Nr 102, poz. 1117, Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190, Nr 125, poz. 1363 i 1370 i Nr 134, poz. 1509, z 2002 r. Nr 19, poz. 199, Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 78, poz. 715, Nr 89, poz. 804, Nr 135, poz. 1146, Nr 141, poz. 1182, Nr 169, poz. 1384, Nr 181, poz. 1515, Nr 200, poz. 1679 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 7, poz. 79, Nr 45, poz. 391, Nr 65, poz. 595, Nr 84, poz. 774, Nr 90, poz. 844, Nr 96, poz. 874, Nr 122, poz. 1143, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302, Nr 166, poz. 1608, Nr 202, poz. 1956, Nr 222, poz.

- ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 534, z późn. zm. ⁹⁾),
- ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844, z późn. zm. ¹⁰⁾),
- ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540),
- ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966, z późn. zm. ¹¹⁾),
- ustawa z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2003 r. Nr 174, poz. 1689, z późn. zm. ¹²⁾),
- ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm. ¹³⁾),
- ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm. ¹⁴⁾),

2201, Nr 223, poz. 2217 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 99, poz. 1001, Nr 109, poz. 1163, Nr 116, poz. 1203, 1205 i 1207, Nr 120, poz. 1252, Nr 123, poz. 1291, Nr 162, poz. 1691, Nr 210, poz. 2135, Nr 263, poz. 2619 i Nr 281, poz. 2779 i 2781, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 30, poz. 262, Nr 85, poz. 725, Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 102, poz. 852, Nr 143, poz. 1199 i 1202, Nr 155, poz. 1298, Nr 164, poz. 1365 i 1366, Nr 169, poz. 1418 i 1420, Nr 177, poz. 1468, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353 i 1354, Nr 217, poz. 1588, Nr 226, poz. 1657 i Nr 249, poz. 1824, z 2007 r. Nr 35, poz. 219, Nr 99, poz. 658, Nr 115, poz. 791 i 793, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1288, Nr 191, poz. 1361 i 1367, Nr 192, poz. 1378 i Nr 211, poz. 1549, z 2008 r. Nr 97, poz. 623, Nr 141, poz. 888, Nr 143, poz. 894, Nr 209, poz. 1316, Nr 220, poz. 1431 i 1432, Nr 223, poz. 1459 i Nr 228, poz. 1507 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 6, poz. 33, Nr 19, poz. 100, Nr 69, poz. 587, Nr 79, poz. 666, Nr 91, poz. 741, Nr 97, poz. 800, Nr 115, poz. 964, Nr 125, poz. 1035 i 1037, Nr 127, poz. 1052, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1278, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540 i 1541.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756, Nr 143, poz. 1199 i Nr 179, poz. 1484, z 2006 r. Nr 143, poz. 1028 i 1029, z 2007 r. Nr 168, poz. 1187 i Nr 192, poz. 1382, z 2008 r. Nr 74, poz. 444, Nr 130, poz. 826, Nr 141, poz. 888 i Nr 209, poz. 1320 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 116, poz. 979, Nr 195, poz. 1504, Nr 201, poz. 1540 i Nr 215, poz. 1666.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 220, poz. 1601, Nr 225, poz. 1635, Nr 245, poz. 1775, Nr 249, poz. 1828 i Nr 251, poz. 1847, z 2008 r. Nr 93, poz. 585, Nr 116, poz. 730 i Nr 223, poz. 1463 oraz z 2009 r. Nr 56, poz. 458.

¹¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 141, poz. 1011, Nr 225, poz. 1635 i Nr 249, poz. 1828 oraz z 2007 r. Nr 191, poz. 1370.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 123, poz. 1291, Nr 145, poz. 1537 i Nr 281, poz. 2785, z 2005 r. Nr 78, poz. 684 i Nr 183, poz. 1538 oraz z 2009 r. Nr 65, 545.

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293 oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241.

- ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm. ¹⁵⁾),
- ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. – o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm. ¹⁶⁾).

Obszaru kultury dotyczą również następujące akty prawne Unii Europejskiej:

- dyrektywa Rady 99/70/EWG z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz. Urz. UE L z 1999 r. nr 175),
- dyrektywa Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły i pracownic karmiących piersią (Dz. Urz. UE L z 1992 r. nr 348),
- dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L z 2006 r. nr 347/1, nr 384/92, z 2007 r. nr 335/60, nr 346/13, z 2008 r. nr 44/11 oraz z 2009 r. nr 14/7, nr 116/18 i nr 175/12),
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/18/WE z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych (Dz. Urz. UE L z 2004 r. nr 134).

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2782, z 2005 r. Nr 130, poz. 1087, Nr 169, poz. 1420 i Nr 175, poz. 1459, z 2006 r. Nr 64, poz. 456, Nr 104, poz. 708 i Nr 220, poz. 1600 i 1601, z 2007 r. Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 59, poz. 369 i Nr 220, poz. 1412 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 42, poz. 335 i 340, Nr 98, poz. 817, Nr 161, poz. 1279 i 1281 i Nr 206, poz. 1590.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225, poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654 oraz z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1704.

¹⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 124, poz. 859, Nr 127, poz. 880 i Nr 128, poz. 883 oraz z 2008 r. Nr 44, poz. 262, Nr 63, poz. 394, Nr 182, poz. 1121, Nr 195, poz. 1198, Nr 216, poz. 1367 i Nr 220, poz. 1414.

2. Potrzeba i cel uchwalenia projektowanej ustawy

Analiza obecnych przepisów z zakresu prawa kultury prowadzi do wniosku, że podmioty działające w tym obszarze napotykają szereg ograniczeń wynikających z przepisów, a wiele przepisów budzi wątpliwości interpretacyjne. Niniejszy projekt założeń zawiera propozycje, które mają na celu zmianę niekorzystnych regulacji oraz wprowadzenie jednoznacznych przepisów w miejsce tych, które budzą wątpliwości. Nadto, projekt założeń zawiera regulacje dotyczące nowych instytucji prawnych, które były od dawna postulowane przez środowiska świata kultury.

3. Możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do uchwalenia projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie celu

Brak jest możliwości podjęcia alternatywnych – w stosunku do uchwalenia projektowanej ustawy - środków umożliwiających osiągnięcie celu.

4. Podmioty, na które oddziaływać ma projektowana ustawa

Projektowana ustawa oddziaływać będzie na:

- państwowe i samorządowe instytucje kultury,
- pracowników instytucji kultury (w tym ich dyrektorów i zastępców dyrektorów),
- organizatorów instytucji kultury,
- osoby odznaczone Medalem „Gloria Artis”,
- samorządy gminne, powiatowe i wojewódzkie,
- Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, zwanego dalej „Ministrem Kultury”,
- Ministra Finansów,
- osoby uczestniczące w rynku sztuki,
- wydawców,
- twórców i artystów,
- animatorów kultury.

5. Przewidywane skutki finansowe uchwalenia projektowanej ustawy i źródła ich pokrycia

Projektowana regulacja nie będzie wymagała wydatkowania dodatkowych środków z budżetu państwa i budżetu jednostek samorządu terytorialnego. Jest to

spowodowane w szczególności tym, że projekt zawiera szereg rozwiązań korzystnych dla finansów publicznych, a wiele z rozwiązań ma na celu poprawę efektywności wykorzystywania środków przeznaczonych na działalność kulturalną. Natomiast szczegółowy opis przewidywanych skutków finansowych projektowanej ustawy jest zawarty w części III niniejszego projektu założeń.

II. PROPOZYCJE ROZSTRZYGNIEĆ NIEZBĘDNE DO OPRACOWANIA PROJEKTU USTAWY I ICH UZASADNIENIE

1. Zakres podmiotowy i przedmiotowy projektowanej ustawy

Niniejszy projekt założeń dotyczy zmiany ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw. Krąg podmiotów, na które będzie oddziaływać ustawa określa część I. 4. niniejszego projektu założeń.

2. Objaśnienie podstawowych określeń użytych w projektowanej ustawie

Niniejsze założenia wprowadzają lub zmieniają następujące pojęcia o charakterze definicji:

- instytucji kultury - instytucje artystyczne i inne instytucje kultury (zob. pkt 3.1.3.),
- sezon artystyczny, pracownicy artystyczni (zob. pkt 3.1.18.).

3. Przepisy merytoryczne

3.1. Zmiany dotyczące ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej

3.1.1. Określanie wymagań kwalifikacyjnych i trybu stwierdzania kwalifikacji uprawniających do zajmowania określonych stanowisk w niektórych instytucjach kultury

Minister Kultury posiada kompetencje do określania, w drodze rozporządzeń, wymagań kwalifikacyjnych (i trybu stwierdzania kwalifikacji) uprawniających do zajmowania określonych stanowisk w niektórych instytucjach kultury. Wynikają one z upoważnień ustawowych zamieszczonych w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu

działalności kulturalnej (art. 6), ustawie o muzeach (art. 32 ust. 4) i ustawie o bibliotekach (art. 29 ust. 4).

Na wstępie warto zauważyć, że obowiązujące rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie wymagań kwalifikacyjnych i trybu stwierdzania kwalifikacji uprawniających do zajmowania określonych stanowisk w niektórych instytucjach kultury, dla których organizatorem jest administracja rządowa lub jednostki samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 26, poz. 234, z późn. zm.) nie realizuje w pełni dyspozycji art. 6 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Uzasadnione jest określanie wymagań kwalifikacyjnych w stosunku do muzealników oraz bibliotekarzy – z uwagi na specjalistyczny charakter muzeów i bibliotek oraz szczególne uregulowania w odrębnych ustawach dotyczących muzeów i bibliotek.

Nie wydaje się natomiast zasadnym i potrzebnym, aby Minister Kultury musiał określać wymagania kwalifikacyjne do zajmowania określonych stanowisk w instytucjach kultury innych niż muzea i biblioteki.

Odstąpienie od wymogu określania wymagań kwalifikacyjnych wobec pracowników domów i ośrodków kultury ma na celu zwiększenie mobilności artystów i osób zawodowo związanych z kulturą. Polska jest jedynym krajem Unii Europejskiej, w którym zawód animatora kultury jest zawodem regulowanym. Działalność w obszarze animacji kultury jest trudna do zdefiniowania, przedmiot działalności ulega ciągłej zmianie i wiele jest sposobów pracy i stosowanych metod. Nie jest prowadzone kierunkowe kształcenie na poziomie wyższym. W związku z tym brak jest konieczności określenia jakie kwalifikacje i kompetencje powinna posiadać osoba otrzymująca wykształcenia w tym obszarze.

Dla rozwiązania zarysowanych problemów proponuje się skreślenie art. 6 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

3.1.2. Medal „Gloria Artis”

Obecnie obowiązujące przepisy nie umożliwiają noszenia rozetki Medalu "Zasłużony Kulturze Gloria Artis" oraz wydawania wtórnika legitymacji.

Dla rozwiązania zaistniałych problemów proponuje się odpowiednią zmianę brzmienia art. 7 ust. 5 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, a także dokonanie innych koniecznych zmian w art. 7, dzięki którym zostanie dookreślony sposób noszenia rozetki oraz wydawanie wtórnika legitymacji..

3.1.3. Wprowadzenie ustawowego podziału instytucji kultury na instytucje artystyczne i inne instytucje kultury

Z funkcjonowaniem instytucji kultury takich jak teatry, opery, operetki czy filharmonie związanych jest szereg problemów właściwych tylko tym instytucjom. Dla instytucji tych, określanych jako instytucje artystyczne, proponuje się wprowadzenie szczególnych regulacji związanych z sezonem artystycznym oraz szczególnych regulacji dotyczących pracowników artystycznych. (zob. 3.1.18.) W związku z tym niezbędne jest wprowadzenie ustawowego podziału rodzajów instytucji kultury na instytucje artystyczne i inne instytucje kultury będącego odzwierciedleniem funkcjonującego podziału.

Proponuje się wprowadzenie (w nowym ust. 3 w art. 10 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) ustawowego podziału instytucji kultury na:

- instytucje artystyczne, obejmujące w szczególności teatry, opery, operetki, filharmonie, zespoły pieśni i tańca, orkiestry;
- inne instytucje kultury, których formę będzie określał statut.

Wprowadzenie tego podziału jest konieczne dla logiki dalszych zmian w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, które przewidują odstępstwa od ogólnych uregulowań dla tych spośród dotychczasowych instytucji kultury, które po zmianach określone będą jako instytucje artystyczne. Pozwolą na stworzenie większej elastyczności w działaniu tych instytucji i dostosowanie ich do specyfiki działań artystycznych. Podkreśla to różnice zarówno w ich zadaniach, gdzie prowadzenie działalności artystycznej jest traktowane jako cel podstawowy, jak i akcentuje strukturę wewnętrzną np. sankcjonuje istnienie zespołu lub zespołów artystycznych jako podstawowych członów struktury organizacyjnej instytucji.

3.1.4. Statut instytucji kultury

Obecnie obowiązujący w art. 13 w ust. 2 pkt 4 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej zawiera postanowienie powodujące problemy, tzn. w praktyce statuty instytucji kultury nie wskazują, zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 4 „sposobu uzyskiwania środków finansowych”, lecz „źródła finansowania”.

Proponuje się zatem wprowadzenie zmian w treści art. 13 ust. 2 pkt 4, który będzie przewidywał wskazywanie w statucie instytucji kultury źródeł finansowania zamiast sposobu uzyskiwania środków finansowych.(zob. pkt 3.2.2. oraz pkt 3.3.1.)

3.1.5. Wykaz obiektów, w których prowadzona jest jako podstawowa działalność kulturalna

Obowiązujący art. 14a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, odnoszący się do tworzenia wykazu obiektów, w których prowadzona jest, jako podstawowa, działalność kulturalna pełni istotną funkcję ochronną i gwarancyjną dla materialnej substancji kulturalnej. Nie pozwala on bowiem na przeznaczenie wyłącznie na inne cele niż kulturalne obiektów o szczególnej wartości historycznej lub obiektów, które zostały wybudowane z przeznaczeniem na cele kulturalne. W przepisie tym brak jednak właściwych wytycznych dotyczących kryteriów tworzenia wspomnianego wykazu. Jednocześnie rozporządzenie wydane na podstawie art. 14a ust. 3 omawianego przepisu wskazuje w przeważającej większości nie obiekty (nieruchomości), a instytucje kultury. Ponadto wydaje się, że lista wskazana w rozporządzeniu jest zbyt szeroka.

Proponuje się w art. 14 a uchylenie ust. 2 oraz zmianę przepisu ust. 3 poprzez wskazanie w nim precyzyjnych wytycznych dotyczących treści rozporządzenia, które powinny uwzględniać wartość historyczną lub zabytkową obiektów lub ich pierwotne przeznaczenie na cele kulturalne, oraz wyraźne określenie, że przez obiekty rozumie się obiekty budowlane w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego.

3.1.6. Dyrektor instytucji kultury

Przepis art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej dotyczący powoływania i odwoływania dyrektora instytucji kultury w obecnym kształcie wywołuje wątpliwości. Jest bowiem niejasne czy, w takim przypadku, organizator obowiązany jest do konsultacji ze wszystkimi organizacjami związkowymi działającymi w danej instytucji, czy tylko z tą, która reprezentuje dyrektora (przyszłego dyrektora) oraz jaki jest krąg „stowarzyszeń zawodowych i twórczych”, z którymi również należy przeprowadzić konsultacje. Podkreślenia wymaga także, że w tym drugim przypadku ustawa nie określa – w przeciwieństwie do organizacji związkowych - czy chodzi o stowarzyszenia zawodowe i twórcze działające w danej instytucji, czy takie, do których należy dyrektor (przyszły dyrektor), czy też o jeszcze szerszy krąg podmiotów. Należy także zauważyć, że co do zasady stowarzyszenia zawodowe i twórcze z reguły nie działają „w instytucji kultury”, co najwyżej niektórzy pracownicy danej instytucji mogą należeć do danego stowarzyszenia zawodowego czy twórczego. Jedynie nieliczne organizacje mają swoje koła w instytucjach (w szczególności w teatrach).

Powyższe niejasności powodują w praktyce liczne problemy, zwłaszcza w przypadku procedury odwoływania dyrektorów. Podnoszony jest bowiem wtedy bardzo często zarzut nieprawidłowego trybu konsultacji zastosowanego przy procedurze odwołania dyrektora. Orzecznictwo sądów pracy w tym zakresie jest niejednolite.

Konsultacja ze stowarzyszeniami – choć wymagana w obecnym stanie prawnym – w bardzo wielu przypadkach nie jest stosowana wobec niemożności ustalenia kręgu stowarzyszeń uprawnionych do takiej konsultacji. W przypadku stowarzyszeń nie ma także – w przeciwieństwie do związków zawodowych – obowiązku informowania organizatora o funkcjonowaniu stowarzyszenia w instytucji.

Drugą istotną kwestią jest czas, na jaki ma być powoływany dyrektor. Dla zapewnienia stabilności działania instytucji kultury się wskazane jest, aby powołanie dyrektora mogło następować tylko na czas określony, bowiem w takim przypadku odwołanie może nastąpić tylko w enumeratywnie określonych w art. 15 ust. 5 przypadkach (na własną prośbę, z powodu choroby trwale uniemożliwiającej wykonywanie obowiązków, z powodu naruszenia przepisów prawa w związku z zajmowanym stanowiskiem, w razie odstąpienia od realizacji uzgodnionego z organizatorem programu działania instytucji kultury oraz w razie przekazania

państwowej instytucji kultury w trybie art. 21a ustawy). Takie rozwiązanie stwarzałoby większą gwarancję stabilności pracy dyrektora, co jest szczególnie istotne w instytucjach artystycznych.

Przyjąć należy, że obowiązek zasięgnięcia opinii związków zawodowych oraz stowarzyszeń zawodowych i twórczych powinien co do zasady pozostać, gdyż zapewnia możliwość wyrażenia opinii przez reprezentantów pracowników danej instytucji i w niektórych przypadkach opinia może mieć wpływ na decyzję organizatora. Natomiast należy doprecyzować przepis art. 15 ust. 1 ustawy, tak aby konsultacje dotyczyły wszystkich organizacji związkowych działających w danej instytucji oraz stowarzyszeń zawodowych i twórczych właściwych ze względu na działalność prowadzoną przez daną instytucję. Takie rozwiązanie zapewni większą pewność w funkcjonowaniu instytucji, tak ze względu na wyeliminowanie wątpliwości co do trybu konsultacji, jak i na zmniejszone ryzyko ponoszenia ciężaru roszczeń odszkodowawczych wobec dyrektorów, w stosunku do których procedura konsultacji została zastosowana nieprawidłowo.

Ponadto, za zbędne należy uznać konsultacje ze związkami zawodowymi i stowarzyszeniami zawodowymi i twórczymi przy powoływaniu dyrektora w przypadku wyłonienia dyrektora w konkursie, gdyż zarówno przedstawiciele związków zawodowych jak i stowarzyszeń mają ustawowo zagwarantowany udział w komisji konkursowej. Dlatego też, proponuje się wprowadzenie uregulowania przewidującego, że zasięgnięcie opinii związków i stowarzyszeń nie jest konieczne przy powołaniu dyrektora wyłonionego w drodze konkursu zgodnie z art. 16 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Natomiast dla zapewnienia stabilności działania instytucji kultury oraz wzmocnienia pozycji dyrektora proponuje się zrezygnowanie z możliwości powołania dyrektora na czas nieokreślony (w art. 15 ust. 1 ustawy), a także wprowadzenie normy przewidującej, że w sprawach nieuregulowanych stosuje się przepisy art. 68-72 Kodeksu pracy. Z uwagi na proponowane regulacje dotyczące instytucji artystycznych (pkt 3.1.18) proponuje się przepis, aby dyrektorzy instytucji artystycznych powoływani byli na czas określony, na okres od trzech do pięciu sezonów artystycznych, a dyrektorzy innych instytucji kultury powoływani mogą być na czas określony - do lat siedmiu.

Ponadto, w przypadku powołania przez organizatora dyrektora na kolejną kadencję nie jest wymagane stosowanie przepisu art. 15, będzie natomiast wymagana opinia Ministra Kultury (w odniesieniu do tych instytucji, w których taka opinia jest wymagana przy powoływaniu dyrektora).

Ponadto przepis art. 15 ustawy, ma bezpośrednie zastosowanie m. in. do dyrektora muzeum będącego jednostką organizacyjną Państwowej Straży Pożarnej, którym może być funkcjonariusz Państwowej Straży Pożarnej. Koniecznym jest zachowanie możliwości powoływania dyrektora tego muzeum na czas nieokreślony, umożliwi to bowiem odwołanie go, również ze względów wynikających z pragmatyki służbowej. W związku z powyższym, proponuje się zmianę w art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68 oraz Nr 18, poz. 97), tak by dyrektor muzeum będącego jednostką organizacyjną Państwowej Straży Pożarnej mógł być powoływany również na czas nieokreślony.(zob. pkt 3.6.)

Powoływanie dyrektora instytucji kultury powinno być także połączone z zawarciem, pomiędzy organizatorem, a dyrektorem porozumienia (umowa, kontrakt, porozumienie, uzgodnienie) zawierającego szczegółowe elementy uzgodnień dotyczących m. in. programu działania instytucji kultury (np. programy naprawcze, program wystaw, ilość premier, ilość i ranga przedstawień gościnnych, udział w programach realizowanych przez organizatora itp.), w zależności od rodzaju instytucji i jej potrzeb, a także oczekiwań organizatora.

3.1.7. Powierzenie zarządzania instytucją kultury osobom prawnym i fizycznym

Art. 15 ust. 4a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej umożliwia powierzenie zarządzania instytucją kultury osobom prawnym i fizycznym. Takie rozwiązanie mogłoby być bardzo atrakcyjne dla budowania rzeczywistego partnerstwa publiczno-prywatnego w sektorze kultury. Niestety w obecnym stanie prawnym przepis ten jest niezwykle trudny do zastosowania, a w przypadku organizacji pozarządowych - praktycznie niemożliwy ze względu na daleko idącą niedoskonałość i brak precyzji. Dlatego konieczne jest jego doprecyzowanie i rozwinięcie (w formie rozporządzenia wykonawczego - art. 15 a) przepisów dotyczących powierzenia zarządzania instytucją kultury osobom prawnym.

Zamówienia polegające na świadczeniu usług w zakresie zarządzania instytucją kultury, będą udzielane na podstawie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz w trybach w niej przewidzianych.

Jednakże proponuje się wykreślenie w ust. 4a odwołania do ustawy o przedsiębiorstwach państwowych i dodanie delegacji ustawowej (np. w art. 15 a) dla Ministra Kultury do wydania rozporządzenia wykonawczego w zakresie szczegółowego sposobu powierzania zarządzania instytucją kultury osobie fizycznej lub prawnej, zakresu i obowiązkowych elementów umowy zawieranej przez organizatora z zarządcą. Takie rozporządzenie winno w szczególności określać: sposób wyboru zarządcy (konkurs, bez konkursu), szczegółowe prawa i obowiązki organizatora oraz zarządcy, zakres przedmiotowy umowy zawieranej przez organizatora z zarządcą i obowiązkowe elementy takiej umowy (umowne prawa i obowiązki organizatora i zarządcy, warunki wynagrodzenia zarządcy, kryteria oceny pracy zarządcy, przesłanki i sposób rozwiązania umowy, szczególne zasady odpowiedzialności zarządcy za powierzoną instytucję, obowiązek posiadania ubezpieczenia).

Przygotowując zatem rozporządzenie wykonawcze do art. 15 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, należałoby zwrócić uwagę na warunki, na jakich infrastruktura będzie udostępniona zarządzającemu, w szczególności na takie elementy jak:

- przejrzysty mechanizm wynagrodzenia (zapewnienie równowagi świadczeń, brak nadmiernej rekompensaty),
- precyzyjne ustalenie wzajemnych zobowiązań stron,
- ustalenie poziomu zysku,
- podział (ewentualnie zwrot dodatkowych („nadmiernych”) zysków,
- niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań (system kar),
- kontrola (monitoring) realizacji przedsięwzięcia.

Wydanie rozporządzenia wykonawczego pozwoli na ustawowe określenie sposobu zawierania takiej umowy.

3.1.8. Zastępca dyrektora instytucji kultury

Obecnie obowiązujący art. 15 ust. 6 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej sprawia problemy interpretacyjne dotyczące tego, czy w instytucji kultury może być powołany zastępca dyrektora, w przypadku gdy takiego stanowiska nie przewiduje statut instytucji.

Proponuje się zmianę art. 15 ust. 6 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w taki sposób, aby z przepisu jasno wynikało, że w instytucji kultury może być utworzone stanowisko zastępcy dyrektora lub stanowiska zastępców dyrektora, jeżeli tak stanowi statut. Statut powinien określać sposób oraz tryb ich powoływania i odwoływania.

3.1.9. Łączenie różnych form organizacyjnych instytucji kultury

Praktyczne problemy i wątpliwości budzi – w świetle art. 18 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej - możliwość łączenia różnych form organizacyjnych przewidzianych w ustawie w ramach jednej instytucji kultury. Teoretycznie możliwość taka nie jest wyłączona, jednak nie można wykluczyć odmiennej interpretacji np. ze strony instytucji kontrolnych, czy nadzorczych.

Należy podkreślić, że łączenie różnych form organizacyjnych może przynieść pozytywne skutki, szczególnie jeśli chodzi o efektywność wykorzystywania środków przeznaczonych na działalność kulturalną, wykorzystanie bazy lokalowej i kadr. Łączenie różnych form organizacyjnych w jednej instytucji kultury jest szczególnie atrakcyjne i racjonalne w przypadku gminnych instytucji kultury. W odniesieniu do niektórych instytucji może być w uzasadnione także łączenie form organizacyjnych należących do grupy instytucji artystycznych z formami należącymi do grupy innych instytucji kultury w celu powołania jednej instytucji. Dotyczyć to może np. połączenia teatru i galerii, orkiestry i ogniska muzycznego lub nawet teatru i domu kultury, co w efekcie pozwoli na prowadzenie w ramach jednej instytucji zarówno zawodowej działalności artystycznej jak działalności służącej animacji, edukacji kulturalnej i upowszechnianiu kultury. Decyzję o zaliczeniu tego rodzaju instytucji do określonej grupy (instytucji artystycznych lub innych) podejmuje organizator w akcie o utworzeniu instytucji kultury powstałej w wyniku połączenia, o którym mowa w art. 11

ustawy, kierując się dominującą funkcją instytucji powstałej w wyniku połączenia, określając jednocześnie zakres działalności, której dotyczą przepisy dotyczące działalności artystycznej.

W przypadku łączenia w ramach jednej instytucji kultury biblioteki oraz muzeum z inną formą organizacyjną instytucji kultury, do działalności muzealnej i bibliotecznej stosuje się przepisy ustawy o muzeach oraz ustawy o bibliotekach.

Umożliwienie łączenia instytucji kultury, wraz z omówioną poniżej (punkt 3.1.10) możliwością podziału instytucji, pozwalają elastycznie reagować na lokalne potrzeby oraz dostosowywać rozwiązania organizacyjne do zmieniających się koncepcji działalności

Proponuje się dodanie w art. 18 uregulowania przewidującego możliwość łączenia instytucji kultury w celu utworzenia jednej instytucji łączącej różne formy organizacyjne, o których mowa w ustawie.

Jednocześnie, dla uniknięcia możliwych wątpliwości interpretacyjnych, proponuje się dodanie w art. 11 drugiego zdania stwierdzającego, że możliwe jest również tworzenie instytucji kultury, których przedmiotem działalności jest łączne prowadzenie działalności kulturalnej (w tym działalności artystycznej) o różnym charakterze z zakresu tworzenia, upowszechniania i ochrony kultury.

3.1.10. Podział instytucji kultury

Wątpliwości budzi brzmienie art. 20 ust. 1 i 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, którego językowa interpretacja prowadzi do wniosku, że w przypadku podziału instytucji kultury konieczne jest utworzenie, niejako od nowa, dwóch lub więcej instytucji. Istnieje potrzeba stworzenia możliwości wydzielenia z jednej instytucji innej (nowej) np. stworzenie nowej instytucji na bazie wyodrębnionej jednostki istniejącej instytucji. W obecnym stanie prawnym (art. 20 ust. 2) przy podziale instytucji kultury polegającym na wyłączeniu z niej wyodrębnionej jednostki lub jednostek organizacyjnych można je jedynie włączyć do innej (już istniejącej) instytucji kultury.

Proponuje się zmianę art. 20 ust. 2 i 3 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, tak aby dodać możliwość wyłączenia z instytucji kultury wyodrębnionej jednostki lub jednostek organizacyjnych w celu utworzenia na ich bazie nowej instytucji kultury.

3.1.11. Przejmowanie samorządowych instytucji kultury przez właściwych ministrów

Obowiązująca „mapa” podziału instytucji kultury, dla których organizatorem jest minister (najczęściej Minister Kultury) albo jednostki samorządu terytorialnego została ukształtowana w głównej mierze przez reformę administracyjną z roku 1998, a w szczególności przez ustawę z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej - w związku z reformą ustrojową państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668, z późn. zm.) i akty wykonawcze do tej ustawy. Zmieniające się warunki społeczne i ekonomiczne, a w szczególności wyzwania, które stanęły przed kulturą narodową przez kilkanaście lat, jakie minęły od tamtej reformy, nakazują umożliwienie ustawowe dokonywania zmian na wspomnianej „mapie”. Tymczasem art. 21a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej umożliwia jedynie przekazywanie instytucji kultury przez właściwego ministra lub kierownika urzędu centralnego jednostkom samorządu terytorialnego lub pomiędzy tymi jednostkami. Przepis ten nie przewiduje przekazywania instytucji kultury przez jednostki samorządu terytorialnego ministrom lub kierownikom urzędów centralnych. Tymczasem doświadczenie wskazuje, że w wyjątkowych sytuacjach taka potrzeba może wystąpić, a formuła zawierania umów o współprowadzenie (co było praktyką ostatnich lat) nie jest wystarczająca.

Proponuje się dokonać zmian w obowiązującym art. 21a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w taki sposób, aby w szczególnie uzasadnionych przypadkach (wynikających w szczególności z ogólnopolskiego charakteru danej instytucji oraz jej wyjątkowego znaczenia dla kultury lub ochrony dziedzictwa narodowego) umożliwić przekazywanie instytucji kultury przez jednostki samorządu właściwemu ministrowi. Przekazanie, o którym mowa może się odbywać tylko z inicjatywy właściwego ministra za zgodą jednostki samorządu terytorialnego będącej organizatorem tej instytucji. Przekazanie takie będzie dokonywane wyłącznie w drodze umowy pomiędzy jednostką samorządu (dotychczasowym organizatorem), a właściwym ministrem, za zgodą Ministra Finansów i nie będzie dotyczyć tych instytucji kultury, które jednostka samorządu terytorialnego jest obowiązana tworzyć

i prowadzić na podstawie odrębnych ustaw. Po przejęciu właściwy minister prowadzić będzie instytucję w ramach swego budżetu.

3.1.12. Współprowadzenie instytucji kultury

Do tej pory przewidziane w ustawie umowy o współprowadzeniu instytucji kultury przez więcej niż jednego organizatora zawierają przepisy dotyczące powoływania dyrektora oraz określenia wielkości środków ponoszonych przez każdą z przystępujących do współprowadzenia stron. Umowy takie powinny mieć określone ramy czasowe. W związku z tym proponuje się, uzupełnienie art. 21 ust 3 o dodanie przepisu, że umowa powinna określać również czas na jaki została zawarta.

Współprowadzenie instytucji kultury przez więcej niż jednego organizatora ma służyć wspieraniu konkretnych instytucji w określonym czasie. Umawiający się organizatorzy winni mieć pełną swobodę w kształtowaniu mapy instytucji współprowadzonych w skali kraju, jak i w skali regionalnej. Określenie czasu na jaki taka umowa zostaje zawarta pozwala zarówno na przedłużanie takiego okresu, jak i na planowanie objęcia taką formą współpracy w innym przedziale czasowym innych instytucji. Jednakże, co najważniejsze, określenia czasu na jaki umowa zostaje zawarta daje gwarancję stabilności instytucji w określonym przedziale czasowym.

3.1.13. Plan finansowy instytucji kultury

Obowiązujące przepisy art. 27 ust. 3 i 4 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej rodzą wątpliwość. W szczególności stwarzają wątpliwość, czy dyrektor instytucji kultury posiada uprawnienie do zmiany planu finansowego instytucji w trakcie roku finansowego w związku z nieprzewidzianymi okolicznościami (np. zwiększoną lub zmniejszoną dotacją).

Proponuje się dodanie w omawianym przepisie normy, że dyrektor z uzasadnionych przyczyn może korygować plan finansowy instytucji w trakcie roku budżetowego. Pojęcie „uzasadnione przyczyny” jest dostatecznie elastyczne, aby objąć różne sytuacje, a jednocześnie prawidłowość zastosowania tego przepisu będzie mogła podlegać ocenie organizatora czy instytucji kontrolnych.

Obecne brzmienie przepisu w art. 27 ust. 3 ustawy nie jest prawidłowe również dlatego, że dyrektor instytucji jest autorem planu finansowego. W związku z tym proponuje się zastąpienie wyrazu „zatwierdzony” wyrazem „ustalony”. Ponadto, niezależnie od tego proponuje się zmodyfikowanie w art. 27 ust. 4 ustawy poprzez

zmianę określenia „plan inwestycji” na „plan nakładów / wydatków na środki trwałe, wartości niematerialne i prawne, środki trwałe w budowie w rozumieniu ustawy o rachunkowości”.

Ponadto, w art. 27 ust. 4 proponuje się skreślenie części dotyczącej w tym inwestycji kapitałowych w związku z koniecznością dostosowania tego przepisu do ustawy o finansach publicznych.

3.1.14. Przychody instytucji kultury

W ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej należy wprowadzić zmianę mającą na celu dostosowanie przepisów w zakresie zasad gospodarki finansowej instytucji kultury, do obecnie obowiązującej ustawy o finansach publicznych.

Po pierwsze, ważne jest uregulowanie kwestii dotacji dla instytucji kultury poprzez precyzyjne ich określenie. Obecnie obowiązująca ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, jako jedno ze źródeł przychodów instytucji kultury wskazuje dotacje z budżetu określając je jako dotacje na zadania objęte mecenatem państwa, dotacje na zadania ważne z punktu widzenia regionalnej polityki rozwoju w zakresie kultury oraz roczną dotację na działalność. Natomiast obowiązująca ustawa o finansach publicznych określa dotacje jako wydatki budżetu podlegające szczególnym zasadom rozliczania i jednoznacznie wskazuje ich rodzaje (celowa, podmiotowa, itd.). W związku z powyższym, w celu uniknięcia niejasności, a także dostosowania przepisów regulujących działalność kulturalną do rozwiązań systemowych w zakresie finansów publicznych, należy dokonać zmiany w przepisach w art. 5 ust. 1 i 2, art. 9 ust. 3 i w art. 28 ust. 1b precyzując, iż chodzi o dotacje celowe, w art. 28 ust. 2 precyzując, iż chodzi o dotacje podmiotowe i celowe, zaś w art. 28 ust. 3 precyzując, że mówimy o dotacjach podmiotowych.

Po drugie, przepis art. 28 ust. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej stanowi, że wpływy ze sprzedaży zabytków nie są traktowane jako przychody instytucji. Ponieważ, przepisy ustawy o ochronie zabytków dopuszczają sprzedaż zabytków przy zachowaniu ustawowych ograniczeń, należy uwzględnić przychody ze sprzedaży zabytków wśród innych źródeł przychodu instytucji kultury.

W związku z powyższym proponuje się stosowną modyfikację art. 28 ust. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej polegającą na wykreśleniu słów „, z wyjątkiem zabytków”.

3.1.15. Rachunkowość instytucji kultury

Powszechna krytyka dotyczy pojęcia funduszu instytucji kultury uregulowanego w przepisie art. 29 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Pojęcie to jest reliktem dawnego prawa budżetowego i obecnie jest całkowicie niespójne z siatką pojęciową wprowadzoną przez ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (która przecież również obowiązuje instytucje kultury).

W szczególności należy zauważyć, że:

- fundusz instytucji kultury w rozumieniu powyższego przepisu nie odzwierciedla majątku instytucji,
- terminologia zawarta w art. 29 ustawy jest niespójna z terminologią wynikającą z ustawy o rachunkowości (np. odmienne znaczenie pojęcia „inwestycje”), a nadto budzi wiele wątpliwości interpretacyjnych i to zarówno w samych instytucjach kultury, jak i w instytucjach je nadzorujących (zwłaszcza - organizatorach),
- wynikający z art. 29 ustawy sposób ujmowania odpisów amortyzacyjnych i umorzeniowych jest całkowicie odmienny od wynikającego z ustawy o rachunkowości.

Dowodem wadliwości omawianego przepisu jest i to, że różne instytucje kultury stosują całkowicie odmienne podejście do kwestii amortyzacji środków trwałych zakupionych z dotacji lub przekazanych instytucji nieodpłatnie.

Część instytucji stosuje ewidencję amortyzacji zgodnie z ustawą o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej bez równoległego księgowania na pozostałe przychody operacyjne. W takim przypadku amortyzacja będąca kosztem wpływa na wynik finansowy, a przy dużych kosztach amortyzacji, strata może sięgać milionowych kwot.

Z kolei inne instytucje stosują ewidencję amortyzacji z uwzględnieniem księgowania równoległego równoważącego koszt przychodem; takie rozwiązanie powoduje, że amortyzacja nie wpływa na wynik finansowy.

Jak więc widać – w przypadku bardziej restrykcyjnego podejścia (pierwszego z opisanych powyżej) brak jest współmierności kosztów amortyzacji z przychodami, co ma wpływ na wynik finansowy instytucji kultury i sztucznie generuje stratę.

Trzeba również wskazać na wątpliwości interpretacyjne związane z ust. 5 omawianego przepisu. Dotychczasowa jego interpretacja oparta na wykładni językowej prowadzi do wniosku, że zakładowy fundusz świadczeń socjalnych powinien być obowiązkowo tworzony nawet w małych instytucjach kultury zatrudniających kilka osób. Jest to rozwiązanie nieracjonalne. W zakresie tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych – winny być stosowane powszechnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych regulujące w jakich przypadkach tworzenie funduszu (wypłacanie świadczeń) jest obowiązkowe, a w jakich nie.

Proponuje się zmianę brzmienia art. 29 w taki sposób aby jasno zapisać, że instytucje kultury stosują przepisy ustawy o rachunkowości dotyczące osób prawnych (co obecnie w zasadzie nie budzi wątpliwości, ale nie jest wprost uregulowane) oraz uchylenie ust. 2-7.

3.1.16. Zasady wynagradzania w instytucjach kultury

Art. 31 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej upoważniający ministra kultury i dziedzictwa narodowego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, do określenia zasad wynagradzania pracowników instytucji kultury pełni istotną funkcję gwarancyjną. Na podstawie art. 31 ustawy wydano następujące akty wykonawcze :

- rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 31 marca 1992r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niektórych instytucji kultury (Dz. U. Nr 35, poz.151, z późn. zm.),
- rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 23 kwietnia 1999r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w instytucjach kultury prowadzących w szczególności działalność w zakresie upowszechniania kultury (Dz. U. Nr 45, poz. 446, z późn. zm.).

Obecnie obowiązujący art. 31 wywołuje wiele wątpliwości, zarówno interpretacyjnych jak i merytorycznych. Ponadto, jest obarczony błędami prawnymi, gdyż :

- upoważnienie do wydania rozporządzenia/rozporządzeń nie zawiera wytycznych co jest niezgodne z art. 92 Konstytucji RP,
- określenie „zasady wynagradzania” nie jest adekwatne do treści rozporządzenia, na podstawie którego określać się będzie indywidualne wynagrodzenia pracowników. Dlatego też, należy zmienić je na następujące wyrazy „warunki wynagradzania”.

Proponuje się obowiązującemu art. 31 nadać nowe brzmienie:

- 1) gwarantujące prawo pracowników do otrzymywania wynagrodzeń i świadczeń określonych w ustawie, których zasadność wynika z wieloletniego zatrudnienia oraz pełnionej funkcji ,
- 2) umożliwiające przyznanie pracownikom wynagrodzenia , którego zasadność wynika z powierzenia dodatkowych zadań, charakteru lub warunków wykonywania pracy, a także z merytorycznej specyfiki wykonywanej pracy,
- 3) zawierające upoważnienie do wydania przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy rozporządzenia, w którym określone zostaną stanowiska pracy oraz minimalny poziom wynagrodzenia zasadniczego, a ponadto określone zostaną warunki - odpowiednio – ustalania, przyznawania i wypłacania wynagrodzeń i świadczeń określonych w ustawie oraz ich wysokość.

Mając powyższe na uwadze, w treści ustawy powinny znaleźć się przepisy określające, że:

- 1) pracownikowi przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny, dodatek za wieloletnią pracę, jednorazowa odprawa w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz nagrody jubileuszowe,
- 2) pracownikowi może zostać przyznany:

- dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków służbowych lub powierzenia dodatkowych zadań albo ze względu na charakter pracy lub warunki wykonywania pracy,

- nagroda ,

3) pracownicy artystyczni mogą otrzymywać dodatkowe wynagrodzenia za występy i opracowania artystyczne w postaci stawek za udział w określonej roli i charakterze w przedstawieniu (koncercie) lub za reżyserię, scenografię, choreografię i kierownictwo muzyczne przedstawienia ,

4) wykonywanie przez pracowników artystycznych zatrudnionych na stanowisku dyrektora lub zastępcy dyrektora prac, o których mowa w punkcie 2 – jak wyżej – nie jest świadczeniem usług związanych z zarządzaniem w rozumieniu art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26 poz. 306, z późn.zm.),

5) pracownikowi instytucji artystycznej przyjętemu do pracy z własnym instrumentem, ubiorem scenicznym, rekwizytem lub narzędziami, albo używającemu własnych akcesoriów do instrumentów, może być przyznana odpłatność (ekwiwalent) za ich używanie,

6) pracownikowi przysługuje dodatek za wieloletnią pracę (za wysługę lat) w wysokości 5% stawki miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego po 5 latach pracy, wzrastający o 1% za każdy następny rok pracy do osiągnięcia 20% po 20 i więcej latach pracy oraz że do okresów pracy uprawniających do dodatku wlicza się wszystkie poprzednio zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze,

7) pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości :

- jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony krócej niż 15 lat,

- dwumiesięcznego wynagrodzenia po przepracowaniu co najmniej 15 lat,

- trzymiesięcznego wynagrodzenia po przepracowaniu co najmniej 20 lat

oraz że do okresów pracy uprawniających do jednorazowej odprawy pieniężnej w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy wlicza się wszystkie poprzednio zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze - z dodaniem, że wysokość odprawy oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy,

8) pracownikowi przysługuje nagroda jubileuszowa - w tym :

a/ pracownikowi instytucji artystycznej przysługują nagrody jubileuszowe wypłacane w okresach co 5 lat, poczynając od osiągnięcia :

- 10 lat pracy artystycznej w balecie,

- 15 lat pracy w charakterze solisty wokalisty, muzyka grającego na instrumentach dętych oraz artysty chóru –

z tym, że wysokość pierwszej nagrody jubileuszowej wynosi 100% miesięcznego wynagrodzenia i zwiększa się po każdym 5-letnim okresie pracy o 50%, aż do osiągnięcia 200% miesięcznego wynagrodzenia, a za lata pracy powyżej wymienionych okresów wysokość nagrody wynosi 300% miesięcznego wynagrodzenia,

b/ pozostałym pracownikom (wszystkich) instytucji kultury przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości :

- 75% miesięcznego wynagrodzenia po 20 latach pracy,

-100% miesięcznego wynagrodzenia po 25 latach pracy,

- 150% miesięcznego wynagrodzenia po 30 latach pracy,

-200% miesięcznego wynagrodzenia po 35 latach pracy,

- 300% miesięcznego wynagrodzenia po 40 latach pracy

z dodaniem, że :

- do okresów pracy uprawniających do nagrody jubileuszowej wlicza się wszystkie poprzednio zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą

uprawnienia pracownicze oraz że nagrodę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy - oraz że

- w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy.

Jednocześnie z uwagi na to, że przysługujące niektórym pracownikom wynagradzanym na podstawie rozporządzenia z dn. 31 marca 1992r. – według projektu założeń pracownikom instytucji artystycznych - nagrody jubileuszowe są korzystniejsze w stosunku do nagród przysługujących pracownikom wynagradzanym na podstawie rozporządzenia z dn. 23 kwietnia 1999r, ustawa powinna stanowić, że pracownicy instytucji artystycznych zatrudnieni w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej zachowują prawo do nagród jubileuszowych na dotychczasowych zasadach. Zgodnie z dotychczasowymi zasadami wszystkim pracownikom instytucji artystycznych przysługiwały nagrody jubileuszowe za kolejne pięcioletnie okresy pracy powyżej 40 lat pracy, a liczba kolejnych okresów nie była ograniczona i zależała tylko od długości okresu trwającego zatrudnienia. Ustawa zmieniająca ustala dla pracowników instytucji artystycznych maksymalną liczbę lat pracy – 40 lat – za którą przysługuje nagroda jubileuszowa, to jest granicę obowiązującą w innych instytucjach kultury - z tym, że nie dotyczy ta granica pracowników, o których mowa w pktcie 8 lit. a) założeń. Jednocześnie zasadne jest utrzymanie zmienionych w powyższym zakresie zasad w stosunku do wszystkich pracowników instytucji artystycznych, którzy zostali zatrudnieni na warunkach obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej.

Proponuje się w ustawie zawrzeć upoważnienie dla ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi w drodze rozporządzenia :

- 1) wykaz stanowisk pracy, z uwzględnieniem podziału w szczególności na stanowiska pracowników zatrudnionych w instytucjach artystycznych i w innych instytucjach,
- 2) warunki i sposób wynagradzania pracowników, w tym minimalnego poziomu wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach pracy ,
- 3) warunki przyznawania i wypłacania dodatku za wysługę lat ,
- 4) warunki ustalania prawa do nagrody jubileuszowej i jej wypłacania,

6) warunki ustalania prawa do jednorazowej odprawy pieniężnej w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz jej wypłacania,

Składniki wynagradzania określone w obecnie obowiązujących rozporządzeniach Ministra Kultury i Sztuki z dn. 31 marca 1992r. i z dn. 23 kwietnia 1999r. - w sprawie zasad wynagradzania pracowników instytucji kultury - których nie będzie określała ustawa oraz rozporządzenie wykonawcze:

a) rozporządzenie z dnia 31 marca 1992 r:

premia, dodatek za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia, szczególnie uciążliwych lub niebezpiecznych, dodatek za pracę w porze nocnej, dodatek za znajomość języków obcych, dodatek za upowszechnianie kultury w terenie (objazdowy), dodatek za kierowanie zespołem pracowników, pracownią, brygadą przy wspólnej pracy, dodatek za pełnienie funkcji inspektora orkiestry, chóru, baletu lub prowadzenie biblioteki muzycznej, dodatek za obsługę obcych przedstawień, dodatek dla kierowców za wykonywanie dodatkowych czynności nie wchodzących w zakres ich normalnych obowiązków, jednorazowy dodatek dla absolwentów szkół podejmujących pierwszą pracę w instytucji kultury znajdującej się w miejscowości, w której nie ma szkoły kształcącej w specjalności posiadanej przez absolwenta,

b) rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 1999 r :

premia, dodatek za szczególnie trudne warunki pracy (dla pracowników muzeów martyrologicznych i oddziałów martyrologicznych innych muzeów), dodatek za pracę w porze nocnej, dodatek za pracę na drugiej zmianie, dodatek za pełnienie funkcji brygadzisty.

Szczegółowość wymienionych składników wynagradzania, ich rodzaj i charakter oraz obecne różnice pomiędzy rodzajami składników wynagradzania przysługujących adresatom obu rozporządzeń (z pominięciem różnic uzasadnionych specyfiką działalności instytucji; np. dodatek za pełnienie funkcji inspektora orkiestry, chóru, baletu, który jest typowy w instytucjach artystycznych i nie jest stosowany w instytucjach innych) nie uzasadnia określenia ich w przepisach ustawy i rozporządzenia wykonawczego. Należy dodać, że dodatek za pracę w porze nocnej przysługuje na podstawie przepisów Kodeksu pracy. Nie będzie obowiązku przyznania pracownikom w/w dodatków do wynagrodzenia na podstawie przepisów ustawy i rozporządzenia wykonawczego, ale pracodawcy nie zostaną pozbawieni możliwości przyznania ich pracownikom - oraz przyznania wynagrodzeń określonych

w przepisach ustawy i rozporządzenia wykonawczego na warunkach korzystniejszych - jeżeli będzie to wynikało z regulaminów wynagradzania, zgodnie z przepisami Kodeksu pracy.

Wydając rozporządzenie, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego powinien mieć na względzie w szczególności rodzaje realizowanych zadań i charakter czynności wykonywanych na poszczególnych stanowiskach pracy.

Ustawa zmieniająca powinna stanowić, że z dniem wejścia w życie układu zbiorowego pracy dla pracowników instytucji kultury nie będą miały zastosowania przepisy rozporządzenia wykonawczego. Jest to zgodne z zasadą zdecentralizowania stanowienia uprawnień wynagrodzeniowo - świadczeniowych, a ponadto zwiększa możliwość prowadzenia przez pracodawcę własnej, zakładowej polityki płac.

Ustawa powinna ustalić nie dłuższy, niż 6-miesięczny – od daty jej ogłoszenia – okres przejściowy obowiązywania obecnie obowiązujących rozporządzeń wykonawczych Ministra Kultury i Sztuki w celu wydania w tym okresie nowego rozporządzenia oraz w celu umożliwienia instytucjom kultury przygotowania się do wprowadzenia zmian.

3.1.17. Dotychczasowe przepisy dotyczące instytucji kultury prowadzących w szczególności działalność w zakresie upowszechniania kultury

Art. 32 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej reguluje różne kwestie związane z zakresem działalności wymienionych w nim przykładowo (zwrot „w szczególności”) form organizacyjnych instytucji kultury. Przepis ten jest niespójny i budzący wiele wątpliwości. Reguluje kwestie, które bądź są już uregulowane w innych przepisach ustawy bądź nie wymagają regulacji. Zgodnie z wcześniej obowiązującym brzmieniem ustawy, do form organizacyjnych wymienionych w art. 32 ust. nie miały zastosowania przepisy rozdziału o gospodarce finansowej instytucji kultury. W obecnym stanie prawnym utrzymanie art. 32 wydaje się pozbawione uzasadnienia.

Proponuje się uchylenie art. 32 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

3.1.18. Nowe regulacje dotyczące instytucji artystycznych

Obecnie sytuacja prawna, czas i warunki pracy pracowników artystycznych szczególnego rodzaju instytucji kultury jakimi są teatry, opery, operetki, filharmonie, zespoły pieśni i tańca, orkiestry i estrady są regulowane tak samo jak pracowników innych instytucji kultury. Przepisy powyższe nie są dostosowane do praktyki działań instytucji kultury związanej ze specyfiką pracy artystycznej. W szczególności odnosi się to do warunków i czasu pracy oraz możliwości zracjonalizowania zasad zatrudnienia artystów, stałej weryfikacji ich umiejętności i warsztatu. Stąd propozycja wyodrębnienia kategorii instytucji artystycznych spośród innych instytucji kultury (pkt 3.1.3.).

Praca instytucji artystycznej jest organizowana w ramach sezonu artystycznego. Nie znajduje to jednak obecnie odzwierciedlenia w przepisach prawa. Sezon artystyczny, jednolity dla wszystkich instytucji artystycznych w Polsce, to okres od dnia 1 września do dnia 31 sierpnia następnego roku. Wynika on nie tylko z tradycji poszczególnych instytucji artystycznych, ale powinien także wyznaczać harmonogram najważniejszych wydarzeń w trakcie roku artystycznego – plany artystyczne, zatrudnianie aktorów (angaze), występy gościnne itd. Ustalenie jednego sezonu artystycznego dla wszystkich instytucji artystycznych pozwoli uporządkować zasady zatrudniania artystów, tworzenia planów artystycznych itp. Powiązanie czasu trwania umów z pracownikami artystycznymi z sezonem artystycznym pozwoli uporządkować tzw. rynek transferów artystycznych.

Artyści oraz dyrektorzy będą mieli czas na znalezienie zatrudnienia w innej instytucji artystycznej, a dyrektorzy będą mogli racjonalnie i z wyprzedzeniem kompletować zespoły artystyczne. Zwolnienia odbywające się w trakcie trwania roku artystycznego zawsze odbijają się na jakości pracy zespołu artystycznego oraz całej instytucji.

Obecnie obowiązujące przepisy prawa pracy, mimo dużej ich elastyczności, nie odpowiadają specyficznym potrzebom poszczególnych instytucji artystycznych. Dlatego proponuje się stworzenie nowego modelu „artystycznych” umów o pracę – umowy na czas określony obejmującej jeden lub kilka sezonów artystycznych. Ma to na celu dostosowanie umów o pracę oraz obciążeń czasowych do specyfiki pracy artystycznej. Wprowadzenie tak sformułowanych umów o pracę ma na celu zracjonalizowanie zasad zatrudnienia artystów i stworzenie możliwości stałej

weryfikacji ich umiejętności i warsztatu. Proponuje się, aby w związku ze specyfiką pracy artystycznej, artyści zawierali umowy o pracę na czas określony obejmujący okres od jednego do pięciu sezonów artystycznych. Umowa ma być umową o pracę na czas określony, charakteryzującą się wieloma odrębnościami wynikającymi zarówno z potrzeb instytucji artystycznych, jak i natury zawodów artystycznych, a do umów tych art. 25¹ Kodeksu pracy nie będzie miał zastosowania.

Artystyczna umowa sezonowa będzie umową zawieraną na czas określony, przy czym zawarcie trzeciej kolejnej artystycznej umowy sezonowej, będącej umową na czas określony, nie skutkowałoby tym, że ta trzecia umowa stawałaby się z mocy prawa umową zawieraną na czas nieokreślony. Należy wyraźnie wskazać, że zastosowanie możliwości przedłużania umów czasowych jest zgodne z przepisami Dyrektywy Rady 99/70/EWG z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie umów na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC (Dz. Urz. WE L 175 z 10 lipca 1999), ponieważ jest w pełni uzasadnione specyfiką pracy artystycznej oraz zewnętrznymi wymogami organizacji sezonu artystycznego.

Przewiduje się również, że artyści wykonawcy legitymujący się stażem 15 lat pracy na podstawie sezonowych umów artystycznych, mają po tym okresie prawo do zawarcia umowy na czas nieokreślony. Zawarcie takiej umowy następuje na wniosek. Wprowadzenie powyższej regulacji jest również docenieniem profesjonalizmu i zaangażowania artysty w jednej instytucji artystycznej. Wzorem dla takiego rozwiązania jest instytucja artysty – rezydenta, znana systemom prawnym niektórych państw UE.

Przy wprowadzaniu nowych zasad zatrudniania pracowników artystycznych na uwzględnienie zasługuje ochrona macierzyństwa i rodzicielstwa. Proponuje się rozwiązania mające na celu daleko idącą ochronę macierzyństwa i rodzicielstwa.

Proponuje się również uzupełnienie umów z pracownikami artystycznymi o zakaz prowadzenia działalności artystycznej na rzecz innych podmiotów bez zgody pracodawcy. Pracodawca może taką zgodę uzależnić od uzyskania rekompensaty od podmiotu na rzecz którego pracownik artystyczny będzie świadczył pracę, w przypadku poniesienia rzeczywistych kosztów (np. koszty odwołania spektaklu, koncertu, koszty dodatkowych prób, koszty wprowadzenia jako zastępstwa nowego wykonawcy). Proponowane regulacje mają na celu zapobieganie sytuacji,

powszechnej dziś na rynku, kiedy inne podmioty (np. producenci telewizyjni lub filmowi albo teatry prywatne) niejako wykorzystują teatry czy inne instytucje artystyczne dotowanie ze środków publicznych, w ten sposób, że to te ostatnie instytucje obowiązane są do płacenia świadczeń ZUS i innych na rzecz artystów. Z drugiej strony kontrakty czasowe artystów w innych miejscach zakłócają rytm pracy teatrów i orkiestr, powodując konkretne problemy z obsadą spektakli i występów, przygotowaniu premier i prowadzeniu prób.

Także elastyczność czasu pracy, potrzebną ze względu na specyfikę tej pracy, ma zapewnić możliwość okresowego zwiększania czasu pracy do 12 godzin w ciągu doby, z możliwością jego równoważenia w okresie rozliczeniowym, krótszym dobowym wymiarem czasu pracy w inne dni lub otrzymywanie udzielaniem dni wolnych.

Z punktu widzenia regulacji najlepszym rozwiązaniem jest okres rozliczeniowy wynoszący 12 miesięcy. W tym zakresie znajduje zastosowanie obecnie obowiązujące postanowienia art. 26b ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, które umożliwiają po spełnieniu określonych warunków ustalenie takiego okresu rozliczeniowego.

Zakładana regulacja, przewidująca możliwość zastosowania okresu rozliczeniowego czasu pracy wynoszącego 12 miesięcy, jest uzasadniona w świetle art. 17 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz. Urz. UE L 299 z 18.11.2003).

Należy wskazać, że nowe rozwiązania dotyczące pracowników artystycznych będą dotyczyły tylko umów z pracownikami artystycznymi, zawieranych po dniu wejścia w życie ustawy. Przepis ten ma na celu zagwarantowanie ochroną praw nabytych artystów wykonujących pracę na dotychczasowych warunkach.

Proponuje się, aby planowanie działalności artystycznej instytucji artystycznej przygotowywane było na sezon artystyczny, trwający od 1 września do 31 sierpnia roku następnego.

Jak wskazano w pkt. 3.1.6. proponuje się, aby dyrektor instytucji artystycznej powoływany był na czas określony, na okres od trzech do pięciu sezonów.

Ustawa powinna przewidywać, że pracownikami artystycznymi są artyści wykonawcy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.), którzy są zatrudnieni w szczególności na stanowiskach dyrygenta, śpiewaka solisty, tancerza solisty, aktora, tancerza i śpiewaka w zespole pieśni i tańca – solisty, dyrygenta chóru, koncertmistrza, muzyka kameralisty, muzyka solisty w grupach (I głos), wokalisty w zespole madrygalistów, muzyka orkiestrowego, tancerza koryfeja, tancerza w zespole, artyści chóru, tancerza i śpiewaka w zespole pieśni i tańca.

Dyrektor instytucji artystycznej będzie mógł zawierać umowy na czas określony również z innymi artystami wykonawcami, nie wymienionymi powyżej, za ich zgodą.

Do pracowników artystycznych instytucji artystycznych stosować się będzie przepisy ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, natomiast w sytuacjach nieuregulowanych zastosowanie będą miały przepisy Kodeksu pracy.

Pracownicy artystyczni będą zatrudniani w instytucjach artystycznych na podstawie umowy będącą umową o pracę zawieraną na czas określony, na okres od jednego do pięciu sezonów artystycznych. Do umów tych nie będą miały zastosowania przepisy art. 25¹ Kodeksu pracy.

W trakcie trwania sezonu artystycznego umowa z pracownikami artystycznymi będzie mogła być rozwiązana za wypowiedzeniem przez każdą ze stron, nie później niż na cztery miesiące przed końcem danego sezonu artystycznego. Okres wypowiedzenia biec będzie do zakończenia danego sezonu artystycznego.

Do rozwiązywania umów zarówno przez pracownika jak i pracodawcę zastosowanie będą mieć przepisy Kodeksu pracy, również w zakresie odszkodowań, chyba, że pracownik artystyczny i instytucja kultury w umowie ustalą inaczej.

Kodeks pracy zna m.in. odszkodowanie dla pracownika z tytułu:

- naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu,
- skrócenia okresu wypowiedzenia z inicjatywy pracodawcy,
- nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę.

- w razie konieczności rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika,
- wygaśnięcia umowy o pracę w razie śmierci pracodawcy będącego osobą fizyczną,
- mobbingu,
- niewydania lub wydania pracownikowi niewłaściwego świadectwa pracy.

Kodeks pracy przewiduje też odszkodowanie dla pracodawcy, przysługujące w sytuacji, gdy pracownik rozwiązał z nim umowę bez wypowiedzenia bez uzasadnionej przyczyny.

Proponuje się również, że jeżeli do dnia 30 kwietnia strony umowy, zawartej na czas jednego sezonu artystycznego, nie określą zgodnie woli zawarcia ponownej umowy, to umowa wygaśnie z upływem terminu, na jaki została zawarta.

Do uprawnień pracowników artystycznych związanych z rodzicielstwem stosować się będzie przepisy Kodeksu pracy, w szczególności z następującymi korzystniejszymi dla pracowników artystycznego rozwiązaniami:

- umowa, która uległaby rozwiązaniu podczas trwania ciąży lub urlopu macierzyńskiego, ulegać będzie przedłużeniu do końca sezonu artystycznego następującego po sezonie artystycznym, w którym nastąpił poród,
- w przypadku korzystania przez pracownika artystycznego z uprawnień przewidzianych w art. 186 Kodeksu pracy umowa ulegać będzie przedłużeniu do końca sezonu artystycznego, w którym zakończy się urlop wychowawczy.

Pracownik artystyczny będzie mógł prowadzić działalność na rzecz innego pracodawcy, w zakresie określonym w umowie o pracę, wyłącznie za zgodą pracodawcy. Ponadto instytucja artystyczna będzie mogła żądać od podmiotu, na rzecz którego pracownik artystyczny świadczyć będzie działalność na rzecz innego pracodawcy odpowiedniej rekompensaty. Wysokość oraz zasady wypłaty rekompensaty określać będzie odrębna umowa zawierana pomiędzy instytucją artystyczną a podmiotem, na rzecz którego pracownik artystyczny świadczyć będzie czynności stanowiące działalność na rzecz innego pracodawcy. Wyrażenie zgody na

prowadzenie działalności na rzecz innego pracodawcy przez pracownika artystycznego pracodawca będzie mógł uzależnić od zawarcia wspomnianej umowy.

Planuje się, że nowe zasady zatrudniania pracowników artystycznych będą mogły być stosowane do umów zawieranych po wejściu w życie nowych przepisów. Ze względów gwarancyjnych i zachowania zasady nie działania prawa wstecz umowy o pracę na czas nieokreślony zawarte przez pracowników artystycznych przed dniem wejścia w życie ustawy będą nadal obowiązywały. Będą one „wygaszane” w sposób naturalny.

Przedstawione założenia zmierzają do stworzenia kompleksowej regulacji dotyczącej zatrudniania na podstawie tych umów w zakresie określonym w projektowanej ustawie. Są one zgodne z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z przepisami dyrektywy Rady 99/70/EWG z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC oraz dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły i pracownic karmiących piersią.

Trzeba również podkreślić, co wskazywały wielokrotnie środowiska teatralne, są one zgodne z powszechną praktyką funkcjonowania instytucji artystycznych w krajach członkowskich UE.

3.1.19. Wytyczne do rozporządzeń wykonawczych

Ustawa zawiera szereg przepisów upoważniających Ministra Kultury do wydania rozporządzeń, jednakże brak jest odpowiednich wytycznych do ich wydania, co jest niezgodne z przepisami Konstytucji.

Konieczne jest zatem określenie wytycznych w ustawowych upoważnieniach do wydania rozporządzeń (art. 6a ust. 3, art. 7a ust. 3, art. 7b ust. 3, art. 14 ust. 4 i art. 39 ust. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej).

Proponuje się wprowadzenie wytycznych do przepisów:

- w art. 6a w ust. 3 poprzez uwzględnienie wzornictwa stosowanego w polskiej falerystyce.”;
- w art. 7a w ust. 3 poprzez uwzględnienie osiągnięć w dziedzinie twórczości artystycznej, upowszechniania i ochrony kultury.”;
- w art. 7b w ust. 3 mając na względzie potrzebę wspierania stypendystów w rozwijaniu ich umiejętności artystycznych.”;
- w art. 14 w ust. 4 uzupełniając dane instytucji kultury, jakie powinny być umieszczone w rejestrze mając na uwadze potrzebę zgromadzenia danych, koniecznych dla zapewnienia bezpieczeństwa obrotu prawnego dokonywanego z udziałem tych instytucji”;
- w art. 39 w ust. 2 biorąc pod uwagę uprawnienia nadzorcze ministrów nad instytucjami.”

3.2. Zmiany dotyczące ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach

3.2.1. Łączenie muzeów z innymi formami organizacyjnymi działalności kulturalnej

Art. 5a ustawy o muzeach w obecnym kształcie jest anachroniczny i nie znajduje uzasadnienia. Połączenie muzeum z innymi instytucjami kultury nie wpłynie także na charakter niezarobkowy działalności muzealnej, a to z tego względu że działalność kulturalna ze swej istoty nie jest nastawiona na zysk (art. 3 ust. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej).

Proponuje się zmianę art. 5a ustawy o muzeach polegającą na umożliwieniu łączenia muzeów z innymi formami organizacyjnymi działalności kulturalnej pod warunkiem, że takie połączenie odbędzie się bez uszczerbku dla dotychczasowych zadań muzeum oraz po zaopiniowaniu przez Radę ds. Muzeów. Rozwiązanie to jest spójne z koncepcją umożliwiającą funkcjonowanie instytucji łączących różne formy prowadzenia działalności kulturalnej (zob. pkt 3.1.9.)

3.2.2. Statut muzeów

Obecnie obowiązujący art. 6 ust. 2 pkt 5 ustawy o muzeach zawiera postanowienie powodujące problemy, tzn. w praktyce statuty muzeów nie wskazują, zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 4 „sposobu uzyskiwania środków finansowych”, lecz „źródła finansowania”.

Proponuje się zatem wprowadzenie zmian w treści art. 6 ust. 2 pkt 5, który będzie przewidywał wskazywanie w statucie muzeów źródeł finansowania, zamiast sposobu uzyskiwania środków finansowych.(zob. pkt 3.1.4. oraz pkt 3.3.1.)

3.2.3. Wykaz muzeów w Polsce

Postuluje się zmianę obecnych przepisów ustawy o muzeach, tak aby stworzyć i udostępnić publicznie wykaz wszystkich muzeów. Proponuje się umieszczenie tej informacji w Biuletynie Informacji Publicznej Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Proponuje się zmianę w art. 13 ust. 6 ustawy o muzeach polegającą na tym, że w Biuletynie Informacji Publicznej umieszcza się wykaz wszystkich muzeów, który będzie zawierał nazwę, adres, organizatora/właściciela muzeum, datę jego utworzenia oraz – w odniesieniu do muzeów rejestrowanych - datę wpisu do państwowego rejestru muzeów. W związku z wprowadzeniem do systemu prawnego powyższych propozycji należy wprowadzić zasadę polegającą na przekazywaniu powyższych danych do Ministra Kultury przez organizatora/właściciela. I tak w przypadku przekazywania informacji przez organizatora/właściciela instytucji kultury obecnie funkcjonującej, jak i nowo powstałej, kiedy przekazuje dane po raz pierwszy w terminie 3 miesięcy, natomiast w przypadku zmiany którejkolwiek z danych, w terminie 1 miesiąca.

3.2.4. Prawo pierwokupu i pierwszeństwa służące muzeom rejestrowanym

Obecne przepisy art. 20 ustawy o muzeach dotyczące prawa pierwokupu przysługującego muzeom rejestrowanym przy nabywaniu zabytków są częściowo niespójne z systemem prawa cywilnego, co w praktyce może powodować zagrożenia dla realizacji ustawowych uprawnień tych muzeów. Postulowane jest doprecyzowanie

przepisów w tym zakresie polegające zwłaszcza na określeniu, że umowy zawarte w wyniku aukcji są umowami warunkowymi ze względu na ustawowe prawo pierwokupu przysługujące muzeum. Regulacja winna także określać termin, w jakim muzeum może złożyć oświadczenie o skorzystaniu z prawa pierwokupu (ze względu na zawarte w przepisie określenie, że prawo pierwokupu przysługuje muzeum „bezpośrednio na aukcjach” należy uznać, że oświadczenie muzeum winno być złożone niezwłocznie po wyłonieniu zwycięzcy aukcji) oraz określać zasady na wypadek, gdy z prawa pierwokupu chce skorzystać więcej niż jedno muzeum rejestrowane. Regulacja winna też zawierać przepis – ze względu na art. 599 § 2 Kodeksu cywilnego - że sprzedaż dokonana bezwarunkowo jest nieważna.

Doprecyzowania wymaga także prawo pierwszeństwa uregulowane w art. 20 pkt 1 ustawy, gdyż obecny zapis jest mało zrozumiały. Z jego analizy wynika, że jest to swoiste prawo rezerwacji obiektu w celu jego zakupu.

Przedmiotem prawa pierwokupu, które przysługuje muzeom rejestrowanym są zabytki w rozumieniu art. 3 ust. 1-4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zabytkach i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.).

Obecna praktyka śledzenia aukcji przez muzea jest wystarczająca. Wobec powyższego nie ma konieczności nakładania obowiązku informowania muzeów na podmioty prowadzące działalność w zakresie obrotu przedmiotami prawa pierwokupu (aukcje, licytacje, handel).

Proponuje się wskazanie w nowej redakcji omawianego przepisu, że niezwłocznie po wyłonieniu zwycięzcy aukcji muzeum rejestrowane może złożyć oświadczenie o skorzystaniu z prawa pierwokupu oraz, że w razie gdy z prawa pierwokupu chce skorzystać więcej niż jedno muzeum rejestrowane – decyduje kolejność złożenia przez nie oświadczenia. Proponuje się także dodanie postanowienia, że sprzedaż na aukcji dokonana bez zastrzeżenia warunku wynikającego z powyższego prawa pierwokupu jest nieważna.

W zakresie prawa pierwszeństwa proponuje się doprecyzowanie, że muzeum rejestrowane może zgłosić podmiotowi prowadzącemu działalność polegającą na oferowaniu do sprzedaży zabytków chęć zakupu danego obiektu i w okresie 14 dni od daty takiego zawiadomienia, muzeum przysługuje prawo pierwszeństwa nabycia danego obiektu po cenie z chwili zgłoszenia chęci zakupu, zaś sprzedaż dokonana z naruszeniem powyższego prawa pierwszeństwa jest nieważna.

3.2.5. Deakcesja zbiorów muzealnych

Przepisy art. 23 ustawy o muzeach są praktycznie martwe, a nadto budzą wątpliwości interpretacyjne (przesłanka „wyjątkowości” w ust. 1).

Należy uprościć tryb wyrażania zgody przez Ministra Kultury, gdyż w obecnym stanie prawnym w procedurze uczestniczy od 5 do 6 podmiotów (dyrektor muzeum, rada muzeum, organizator, Rada do Spraw Muzeów, minister, a w niektórych przypadkach także Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa). Nieuzasadnione wydaje się, żeby wniosek trafiał do ministra za pośrednictwem organizatora, który przecież – zgodnie z obecnymi przepisami – nie zajmuje stanowiska merytorycznego w tej sprawie.

Proponowane jest :

- w ust. 1 omawianego przepisu wykreślenie wyrazów „tylko”, „wyjątkowych i”, co pozwoli na zachowanie kontroli nad zjawiskiem (zgoda ministra będzie wciąż konieczna), a jednocześnie umożliwi szersze korzystanie z tej możliwości, zaś

- w związku z uproszczeniem wyrażania zgody przez Ministra Kultury wykreślenie w ust. 3 wyrazów „złożony za pośrednictwem właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lub 3 -”.

3.2.6. Przeniesienie muzealiów

W art. 29 ust. 1 ustawy unormowane odrębnie zostały dwie różne, choć bardzo podobne sytuacje.

Pierwsza sytuacja, gdy tylko za zgodą dyrektora muzeum mogą być przenoszone muzealia poza teren muzeum, w którym są wpisane do inwentarza, w przypadku wypożyczenia innym muzeom (pkt 1), potrzeby konserwacji, badań lub zapewnienia bezpieczeństwa (pkt 2) lub ekspozycji na wystawach (pkt 3). Żadna dodatkowa zgoda na takie przenoszenie nie jest potrzebna.

Osobno natomiast należy potraktować przenoszenie muzealiów „w innych uzasadnionych przypadkach” (pkt 4). Po pauzie, następującej po punkcie czwartym, znajduje się zastrzeżenie „za zgodą podmiotu, o którym mowa w art. 5 ust. 1”, czyli za zgodą organizatora muzeum. W tym wypadku nie wystarczy sama zgoda dyrektora muzeum, potrzebna jest także zgoda organizatora. Dlatego zasadnym jest wprowadzenie ograniczenia przenoszenia muzealiów w innych wypadkach, np. w razie wypożyczania urzędom, bankom, przedsiębiorstwom.

3.3. Zmiany dotyczące ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach

3.3.1. Statut bibliotek

Obecnie obowiązujący art. 11 ust. 3 pkt 4 ustawy o bibliotekach zawiera postanowienie powodujące problemy, tzn. w praktyce statuty bibliotek nie wskazują, zgodnie z omawianym przepisem „sposobu gospodarowania środków finansowych”, lecz „źródła finansowania”.

Proponuje się zatem wprowadzenie zmian w treści art. 11 ust. 3 pkt 4, który będzie przewidywał wskazywanie w statucie bibliotek źródeł finansowania, zamiast sposobu gospodarowania środków finansowych.(zob. pkt 3.1.4. oraz pkt 3.2.2.)

Ponadto dotychczas na podstawie przepisu art. 11 ust. 4 ustawy o bibliotekach żaden minister nie wydał ramowego statutu.

Proponuje się skreślenie ust. 4 ustawy o bibliotekach.

3.3.2. Łączenie bibliotek z innymi formami organizacyjnymi działalności kulturalnej

Proponuje się uchylenie przepisów zakazujących łączenia bibliotek publicznych z innymi instytucjami i innymi bibliotekami. Rozwiązanie polegające na funkcjonowaniu biblioteki np. w ramach ośrodka kultury może być w określonych warunkach rozwiązaniem bardziej efektywnym z punktu widzenia użytkowników i tańszym dla organizatora. Warunkiem możliwości połączenia bibliotek z innymi formami organizacyjnymi instytucji kultury powinno być spełnienie warunków takich jak:

- brak uszczerbku dla dotychczas realizowanych zadań,
- zgoda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, wydana po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Bibliotecznej oraz właściwej wojewódzkiej biblioteki publicznej.

W związku z tym proponuje się zmianę art. 13 ust. 7 ustawy o bibliotekach polegającą na umożliwieniu łączenia bibliotek z innymi formami organizacyjnymi działalności kulturalnej i bibliotecznej pod warunkiem, że takie połączenie odbędzie się bez uszczerbku dla dotychczasowych zadań biblioteki oraz pod warunkiem wydania zgody przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Bibliotecznej oraz właściwej wojewódzkiej biblioteki publicznej.

Proponuje się także zmianę art. 13 ust. 2 polegającą na wydłużeniu okresu podania do publicznej wiadomości informacji o zamiarze połączenia biblioteki z 3 do 6 miesięcy. Rozwiązanie to jest spójne z koncepcją umożliwiającą funkcjonowanie instytucji łączących różne formy prowadzenia działalności kulturalnej (zob. pkt 3.1.10.). Dodatkowe zabezpieczenie będzie stanowił również art. 13 ust. 2 ustawy o bibliotekach, nakładający na organizatora obowiązek podania do publicznej wiadomości informacji o zamiarze połączenia wraz z uzasadnieniem na 6 miesięcy przed dniem wydania aktu o połączeniu biblioteki. Rozwiązanie takie stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisu art. 18 ust. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, która podobny termin dla wszystkich instytucji kultury określa na 3 miesiące. W związku z proponowaną zmianą, należałoby również w art. 7 ust. 2 ustawy o bibliotekach dodać do zadań Krajowej Rady Bibliotecznej opiniowanie decyzji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego o wyrażeniu zgody na połączenie biblioteki z innymi instytucjami niż inne biblioteki.

Proponuje się, aby powyższe zmiany weszły w życie po upływie roku od ogłoszenia przedmiotowej nowelizacji. Przedłużone *vacatio legis* wiąże się z rozpoczęciem realizacji wieloletniego planu rządowego dotyczącego modernizacji bibliotek.

3.3.4. Wytyczne do rozporządzeń wykonawczych

Nadto, zgodnie z wymogami Konstytucji, konieczne jest określenie wytycznych do ustawowych upoważnień do wydania rozporządzeń do ustawy o bibliotekach (art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 7, art. 26 ust. 2 i art. 29 ust. 4).

Proponuje się wprowadzenie wytycznych do przepisów, i tak:

- w art. 6 w ust. 3 uwzględnienie poprzez doprecyzowanie ich szczególnego charakteru edukacyjnego,
- w art. 7 w ust. 7 uwzględniając, w szczególności sposób powoływania przewodniczącego, zwoływania posiedzeń Rady oraz jej obsługi administracyjnej,
- w art. 21 w ust. 4 przy ustalaniu sposobu i trybu zaliczania bibliotek do bibliotek naukowych oraz ustalania ich wykazu uwzględniając ich szczególną specyfikę oraz zapewnienie profesjonalnego wykonywania przez nie zadań,
- w art. 26 w ust. 2 uwzględniając, w szczególności ich specyfikę,
- w art. 29 w ust. 4 mając na celu zapewnienie profesjonalnego wykonywania zadań.

3.4. Zmiany dotyczące ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych

Podatek od nieruchomości.

Obecnie – zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych - z podatku od nieruchomości spośród instytucji kultury zwolnione są wyłącznie muzea rejestrowane. Zwolnione są również takie instytucje jak stowarzyszenia prowadzące działalność wśród dzieci i młodzieży w zakresie oświaty, wychowania, nauki i techniki, kultury fizycznej i sportu, a także uczelnie, szkoły i placówki szkolno-wychowawcze oraz jednostki badawczo-rozwojowe. W ramach wspierania instytucji kultury, których działalność na szczególne znaczenie dla rozwoju kultury narodowej w pełni uzasadnione jest objęcie zwolnieniem z podatku od nieruchomości (obok muzeów rejestrowanych) także wszystkich państwowych instytucji kultury. Uzasadnieniem takiego zwolnienia jest szczególna rola tych instytucji polegająca na tworzeniu, upowszechnianiu i ochronie kultury i ich ogólnokrajowe znaczenie. Część tych instytucji prowadzi działalność przede wszystkim na rzecz mieszkańców gminy, na terenie której są zlokalizowane, przy czym gmina nie ponosi kosztów z tytułu tej działalności. Pozostałe prowadzą w części działalność adresowaną do mieszkańców gminy będącej ich siedzibą, zaś w części działalność o charakterze badawczym i edukacyjnym, podobnie jak instytucje badawczo-rozwojowe i szkoły wyższe, które są już zwolnione z podatku od nieruchomości na podstawie obecnie obowiązujących przepisów..

Proponuje się wprowadzenie w art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zwolnienia w zakresie podatku od nieruchomości dla państwowych instytucji kultury, o których mowa w art. 8 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Zaś w przypadku, kiedy zwolnienie od podatku od nieruchomości instytucji kultury stanowi pomoc publiczną, pomoc ta jest udzielana jako pomoc de minimis w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006).

3.5. Zmiany dotyczące ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Zadania objęte mecenatem państwa

Obecny system finansowania działalności kulturalnej nie jest jednolity, co utrudnia Ministrowi Kultury prowadzenie spójnej polityki w tym zakresie. Wspomniana niejednorodność systemu jest zachwiana przez szczególne traktowanie jednostek samorządu terytorialnego wynikające z art. 43 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Polega ono na tym, że corocznie wydzielana jest na nie osobna pula środków przeznaczonych na realizację wniosków w trybie tzw. mecenatu. W roku 2004 było to ponad 131 mln zł; w roku 2009 10 mln zł. Biorąc pod uwagę fakt, że od momentu funkcjonowania tego systemu (dawnej rezerwy celowej) minęło już 8 lat i zdecydowana większość jednostek samorządu terytorialnego nie ma problemów z finansowaniem bieżących kosztów działalności instytucji kultury, a także fakt, że ponad 30% uprawnionych w ogóle nie składa wniosków o dofinansowanie, zasadna wydaje się likwidacja tego trybu finansowania. Jego znaczenie jest *de facto* historyczne, a jego funkcjonowanie było ściśle związane z wdrażaniem reformy samorządowej, od której minęło ponad dziesięć lat. Stąd jego dalsze utrzymywanie nie wydaje się zasadne. Modyfikacja omawianego przepisu pozwoli na **stworzenie w jednolitego systemu finansowania działalności kulturalnej w ramach programów Ministra Kultury**. Programy Ministra są jedynym narzędziem finansowania działalności kulturalnej realizowanej przez jednostki samorządu terytorialnego, instytucje kultury i instytucje filmowe dla których Minister nie pełni funkcji organizatora, organizacji pozarządowych, podmiotów gospodarczych itp. Programy określają m.in. cele na które mogą zostać przeznaczone środki, wzory formularzy właściwych do ubiegania się o środki, sposób naboru i kryteria oceny wniosków.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty proponuje się zmianę brzmienia art. 43 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Zmiany polegać mają na:

- rezygnacji ze szczególnego traktowania jednostek samorządu terytorialnego, które przejęły instytucje filmowe i instytucje kultury 1 stycznia 1999 roku;

- wskazania w ustawie, zamiast Rady Ministrów, ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, jako właściwego do określenia sposobu i trybu przyznawania dotacji z budżetu państwa na zadania objęte mecenatem państwa oraz sposobu ich ogłaszania;

- ujęcia w delegacji ustawowej dla wydania rozporządzenia w sprawie określenia sposobu i trybu przyznawania dotacji, wytycznych dotyczących celów na które mogą zostać przeznaczone środki, terminów naboru wniosków, formalnych i merytorycznych kryteriów oceny wniosków.

Proponowana zmiana pozwoli na większą elastyczność w zakresie dostosowywania systemu przyznania dotacji na działalność do zmieniających się społecznych potrzeb.

3.6. Zmiany dotyczące ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej

W związku ze zmianą przepisu art. 15 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, który ma bezpośrednie zastosowanie m. in. do dyrektora muzeum będącego jednostką organizacyjną Państwowej Straży Pożarnej, którym może być funkcjonariusz Państwowej Straży Pożarnej, koniecznym jest zachowanie możliwości powoływania dyrektora tego muzeum na czas nieokreślony. Umożliwi to bowiem odwołanie go, również ze względów wynikających z pragmatyki służbowej. W związku z powyższym, proponuje się zmianę w art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68 oraz Nr 18, poz. 97), tak by dyrektor muzeum będącego jednostką organizacyjną Państwowej Straży Pożarnej mógł być powoływany również na czas nieokreślony. (zob. pkt 3.1.6.)

3.7. Zmiany dotyczące ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. - o opłacie skarbowej

Opłata pobierana przy wydaniu pozwoleń na wywóz zabytku za granicę na stałe wynika z ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. – o opłacie skarbowej. Obecnie opłata wynosi 25 % wartości wywożonego zabytku ustalonej przez biegłych.

Z opłaty skarbowej nie są zwolnione instytucje kultury. Ten stan prawny powoduje, że dochodzi do sytuacji, w których muzeum wymieniające się na zbiory za zgodą ministra kultury i dziedzictwa narodowego z zagranicznym muzeum musi od wycenionych zbiorów zapłacić często bardzo wysoką opłatę.

Reasumując muzea i inne instytucje kultury pragnące powiększyć swoje zbiory poprzez zamianę eksponatów z muzeum znajdującym się poza granicami Rzeczypospolitej lub pragnące promować kulturę polską poprzez darowiznę

eksponatów muzeom znajdującym się poza granicami Rzeczypospolitej mają taką możliwość utrudnioną, jeżeli nieuniemożliwioną. Wysokie ceny zabytków utrzymujące się na rynku powodują, że opłata skarbową 25 % wartości wywożonego zabytku, którą musi uiścić muzeum lub inna instytucja kultury pragnąca wywieźć przedmiot za granicę bywa powodem ograniczenia takiej działalności.

By naprawić tą niekorzystną dla instytucji kultury sytuację proponuje się w **ustawie o opłacie skarbowej** wprowadzić przepis likwidujący obowiązek pobierania opłaty skarbowej w przypadku wydania pozwolenia na wywóz za granicę na stałe zabytku wywożonego w ramach zamiany lub darowizny muzealiów oraz innych zabytków znajdujących się w posiadaniu muzeów państwowych i samorządowych oraz innych instytucji kultury, a także muzeów prowadzonych przez placówki naukowo-badawcze i akademickie szkoły wyższe

. Ustawa o opłacie skarbowej przewiduje podobne rozwiązania np. w przypadku wydania zezwolenia przez ministra właściwego do spraw środowiska lub wojewodę na działania związane z czynną ochroną przyrody.

Proponujemy rozwiązanie problemu poprzez dodanie w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. – o opłacie skarbowej, następujących zmian w art. 2 w ust. 1 poprzez dodanie reguły polegającej na tym że wydanie pozwolenia przez Ministra Kultury dotyczącego wywozu na stałe zabytku za granicę w sprawach, gdy:

a) zamiany lub darowizny muzealiów oraz innych zabytków znajdujących się w posiadaniu muzeów państwowych i samorządowych oraz innych instytucji kultury, a także muzeów prowadzonych przez placówki naukowo-badawcze i akademickie szkoły wyższe

b) zwrotu zabytków utraconych w wyniku przestępstwa lub wywiezionych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

c) zwrotu zabytków utraconych w wyniku przestępstwa lub wywiezionych niezgodnie z prawem z terytorium państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, jeżeli zwrot tych zabytków wynika z umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską.

Litery b i c proponowanych zmian wynikają z faktu, iż przepisy o opłacie skarbowej powodują, że ze względu na wysoką opłatę utrudniony jest również zwrot zabytków utraconych w wyniku przestępstwa lub wywiezionych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz państw nie będących członkiem Unii

Europejskiej, do którego Rzeczpospolita Polska zobowiązała się w umowach międzynarodowych. Brak zwolnień od opłaty skarbowej w ww. przypadkach stoi w sprzeczności z celem takich aktów prawnych jak Dyrektywa Rady 93/7/EWG z 15 marca 1993 r. o zwrocie dóbr kultury nielegalnie przemieszczonych z terytorium Państwa Członkowskiego OJ L 74, 27.3.1993, ustawa o muzeach (Dz. U. z dnia 20 stycznia 1997 r.), ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

W przypadku, kiedy zwolnienie z opłaty skarbowej instytucji kultury stanowi pomoc publiczną, pomoc ta jest udzielana jako pomoc de minimis w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006).

4. Upoważnienia do wydania aktów wykonawczych

Zgodnie z niniejszym projektem założeń konieczne będzie wydanie nowych następujących aktów wykonawczych:

- 4.1.** Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie nadawania Medalu "Zasłużony Kulturze Gloria Artis" (art. 7 ust. 5 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) – zob. pkt 3.1.2.
- 4.2.** Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad wpisywania do wykazu obiektów stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, w których prowadzona jest, jako podstawowa, działalność kulturalna lub które dla takiej działalności zostały wybudowane i nie mogą być przeznaczone do prowadzenia wyłącznie innej działalności podstawowej, oraz ustalenia ich wykazu (art. 14a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) – zob. pkt 3.1.5.
- 4.3.** Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie szczegółowego trybu powierzania zarządzania instytucją kultury osobie fizycznej lub prawnej oraz zakresu i obowiązkowych elementów umowy zawieranej przez organizatora z zarządcą (art. 15 ust. 4a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) – zob. pkt 3.1.7.
- 4.4.** Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie określenia stanowisk pracy oraz minimalnego poziomu wynagrodzenia zasadniczego, a ponadto określone zostaną warunki – odpowiednio-

ustalania, przyznawania i wypłacania wynagrodzeń wymienionych w ustawie oraz ich wysokość – zob. pkt 3.1.16.

- 4.5. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie w sprawie nadawania odznaki honorowej "Zasłużony dla Kultury Polskiej" (art. 6a ust. 3 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) – zob. pkt 3.1.19.
- 4.6. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania dorocznych nagród za osiągnięcia w dziedzinie twórczości artystycznej, upowszechniania i ochrony kultury oraz ich wysokości (art. 7a ust. 3 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) – zob. pkt 3.1.19.
- 4.7. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania stypendiów osobom zajmującym się twórczością artystyczną, upowszechnianiem kultury i opieką nad zabytkami oraz wysokości tych stypendiów (art. 7b ust. 3 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) – zob. pkt 3.1.19.
- 4.8. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie sposobu prowadzenia rejestru instytucji kultury (art. 14 ust. 4 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) – zob. pkt 3.1.19.
- 4.9. Ministrowie – fakultatywne rozporządzenia w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej na działalność kulturalną prowadzoną przez jednostki organizacyjne podległe lub nadzorowane przez ministrów właściwych do spraw obrony narodowej, do spraw wewnętrznych i do spraw sprawiedliwości (art. 39 ust. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej) – zob. pkt 3.1.19.
- 4.10. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie w sprawie ustalenia wykazu bibliotek, których zbiory tworzą narodowy zasób biblioteczny, określenia organizacji tego zasobu oraz zasad i zakresu jego szczególnej ochrony (art. 6 ust. 3 ustawy o bibliotekach) - zob. pkt 3.3.4.
- 4.11. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie regulaminu Krajowej Rady Bibliotecznej (art. 7 ust. 7 ustawy o bibliotekach) zob. pkt 3.3.4.
- 4.12. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie sposobu i trybu zaliczania bibliotek do bibliotek naukowych oraz ustalania ich wykazu (art. 21 ust. 4 ustawy o bibliotekach) zob. pkt 3.3.4.
- 4.13. Minister Obrony Narodowej, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji. Minister Zdrowia, Minister Pracy i Polityki Społecznej oraz Minister

Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenia w sprawie sposobu i trybu organizacji obsługi bibliotecznej w zakładach opieki zdrowotnej, w domach pomocy społecznej, w zakładach karnych, poprawczych i schroniskach dla nieletnich, a także w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji (art. 26 ust. 2 ustawy o bibliotekach) zob. pkt 3.3.4.

4.14. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie wymagań kwalifikacyjnych uprawniających do zajmowania określonych stanowisk w bibliotekach oraz trybu stwierdzania tych kwalifikacji (art. 29 ust. 4 ustawy o bibliotekach) zob. pkt 3.3.4.

4.15. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – rozporządzenie w sprawie zadań z dziedziny kultury realizowane przez samorządowe instytucje kultury objęte mecenatem państwa oraz trybu naboru i wyboru wniosków o udzielenie dotacji na te zadania (art. 43 ust. 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego) zob. pkt 3.5.

5. Wpływ projektowanej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy albo ustaw dotychczasowych

Niniejszy projekt założeń ma na celu eliminację regulacji niekorzystnych z punktu widzenia sprawnego i efektywnego działania podmiotów w sferze kultury (zwłaszcza instytucji kultury) oraz jednoznaczne ujęcie kwestii budzących wątpliwości w obecnym stanie prawnym. Nadto, projekt założeń zawiera regulacje dotyczące nowych instytucji prawnych, które były od dawna postulowane przez środowiska świata kultury.

6. Przepisy dostosowujące, zmieniające i przejściowe

Ze względu na proponowane zmiany przepisów dotyczących powoływania i odwoływania dotyczących dyrektorów instytucji kultury zob. pkt 3.1.6., deakcesja zbiorów zob. pkt 3.2.5., konieczne jest wskazanie, że sprawy wszczęte, a nie zakończone przed dniem wejście w życie ustawy będą rozpatrywane według przepisów dotychczasowych.

Ze względu na proponowaną zmianę przepisów dotyczącą treści statutu instytucji kultury, muzeów i bibliotek (zob. pkt 3.1.4., pkt 3.2.2. i pkt 3.3.1) konieczne jest wskazanie, że dotychczasowe statuty instytucji kultury pozostają w mocy.

Ze względu na proponowaną zmianę przepisów dotyczącą zasad powoływania dyrektorów instytucji kultury (zob. pkt 3.1.6.) konieczne jest wskazanie, że dotychczasowe akty powołania dyrektorów instytucji kultury pozostają w mocy, podobnie jak zachowują stanowiska dotychczas powołani zastępcy dyrektorów instytucji kultury (zob. pkt 3.1.8.). Ponadto, w celu zunifikowania umów należy wprowadzić przepis w sprawie zakończenia bezterminowych umów dyrektorów pełniących obecnie swe funkcje. Należy to wprowadzić w terminie roku od wejścia w życie przepisów. Organizator miałby prawo bez konkursu powołać dotychczasowego dyrektora na kontrakt od 3 do 5 lat lub na podstawie obowiązujących przepisów rozwiązać z nim umowę o pracę i na podstawie art. 15 powołać nowego dyrektora. Osobom, które zostały powołane w tym trybie nie przysługują odprawy, natomiast w ich przypadku mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy

Ze względu na proponowaną zmianę przepisów dotyczących powierzania zarządzania instytucją kultury (zob. pkt 3.1.7.) konieczne jest wskazanie, że dotychczasowe umowy o powierzeniu zarządzania instytucją kultury pozostają w mocy.

Ze względu na proponowane zmiany przepisów (pkt 3.1.18.) planuje się, że nowe zasady zatrudniania pracowników artystycznych będą mogły być stosowane do umów zawieranych po wejściu w życie nowych przepisów. Ze względów gwarancyjnych i zachowania zasady nie działania prawa wstecz umowy o pracę na czas nieokreślony zawarte przez pracowników artystycznych przed dniem wejścia w życie ustawy będą nadal obowiązywały.

Właściwi ministrowie wydadzą nowe lub zmodyfikowane akty wykonawcze w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy. Dotychczasowe rozporządzenia wykonawcze zachowują moc przez 6 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

7. Przewidywany termin wejścia w życie projektowanej ustawy

Przewiduje się, że projektowana ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem przepisów dotyczących zasad rachunkowości (pkt 3.1.15.),), zwolnienia z podatku od nieruchomości (pkt 3.6.) oraz nowych zasad mecenatu państwa (pkt 3.7.), które powinny wejść w życie od początku kolejnego roku budżetowego oraz przepisów dotyczących umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej MKiDN – wykazu muzeów w Polsce (pkt 3.2.3.), przepisów dotyczących zasad wynagradzania w instytucjach kultury (pkt 3.1.16) oraz łączenia bibliotek (pkt 3.3.2), które powinny wejść w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

III. OCENA PRZEWIDYWANYCH SKUTKÓW (KOSZTÓW I KORZYŚCI) SPOŁECZNO-GOSPODARCZYCH PROJEKTOWANEJ USTAWY

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt:

Projektowana ustawa oddziaływać będzie na:

- państwowe i samorządowe instytucje kultury,
- pracowników instytucji kultury (w tym ich dyrektorów i zastępców dyrektorów),
- organizatorów instytucji kultury,
- osoby odznaczone Medalem „Gloria Artis”,
- samorzady gminne, powiatowe i wojewódzkie,
- Ministra Kultury
- Ministra Finansów,
- osoby uczestniczące w rynku sztuki,
- wydawców,
- twórców i artystów,
- animatorów kultury.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Omawiany projekt założeń powstał w oparciu o:

- postulaty i uwagi zgłoszone przez środowisko i instytucje działające w sferze kultury,
- dokument rządowy pt. *„Analiza problemowa dotycząca przepisów prawa związanych z prowadzeniem działalności kulturalnej w oparciu o ustawę o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej i inne ustawy oraz wykonywaniem zadań związanych z ochroną dziedzictwa narodowego ”*, który był przekazany do

uzgodnień z członkami Rady Ministrów w lipcu br. oraz został zamieszczony na stronie głównej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Projekt został umieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

A. Konsultacje społeczne

W dniu 18 września 2009 r. projekt założeń został przesłany do **konsultacji społecznych** związkom zawodowym, organizacjom pracodawców oraz zainteresowanym podmiotom.

Omawiany projekt dokumentu został przekazany do następujących podmiotów, takich jak:

- Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
- Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki,
- Sekretariat Kultury i Środków Przekazu NSZZ „Solidarność” w Warszawie,
- Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” ,
- Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”,
- Sekcja Krajowa Pracowników Archiwów Państwowych NSZZ „Solidarność”,
- Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
- Konfederacja Pracodawców Polskich,
- Związek Pracodawców Prywatnych Mediów „Lewiatan”,
- Instytut Książki,
- Związek Artystów Scen Polskich,
- Stowarzyszenie Dyrektorów Teatrów ,
- Związek Pracodawców UNIA POLSKICH TEATRÓW,
- Stowarzyszenie Dyrektorów Filharmonii - Filharmonia Pomorska im. Ignacego Jana Paderewskiego,
- Stowarzyszenie Polskich Artystów Muzyków,
- Związek Kompozytorów Polskich,
- Narodowy Instytut Fryderyka Chopina,
- Stowarzyszenie Filmowców Polskich,
- Filmoteka Narodowa,
- Polski Instytut Sztuki Filmowej,
- Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych,

- Narodowy Instytut Audiowizualny,
 - Narodowe Centrum Kultury,
 - Instytut Kulturoznawstwa UAM w Poznaniu,
 - Związek Polskich Artystów Plastyków,
 - Stowarzyszenie Muzealników Polskich,
 - Muzeum Uniwersytetu Jagiellońskiego,
Stowarzyszenie Historyków Sztuki,
 - Krajowa Rada Biblioteczna
 - Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich
 - Polski Związek Bibliotek
 - Biblioteka Narodowa
 - Międzynarodowe Centrum Kultury
 - Zamek Królewski w Warszawie
 - Zamek Królewski - Wawel
 - Muzeum Narodowe w Warszawie
 - Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych
 - Muzeum Pałac w Wilanowie
 - Muzeum Łazienki Królewskie
 - Teatr Wielki – Opera Narodowa
 - Teatr Narodowy w Warszawie
 - Krajowy Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków
 - Instytut Adama Mickiewicza
 - AICA International Association of Art. Critics
- Sekcja Polska , Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski
- Polska Izba Książki.

Uwagi oraz opinie zgłosiły następujące podmioty takie jak:

- Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
- Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki,
- Sekretariat Kultury i Środków Przekazu NSZZ „Solidarność” w Warszawie:
 - Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”,
 - Sekcja Krajowa Pracowników Bibliotek Publicznych NSZZ „Solidarność”
 - Sekcja Krajowa Pracowników Instytucji Artystycznych NSZZ „Solidarność”
- Związek Artystów Scen Polskich,
- Stowarzyszenie Dyrektorów Teatrów ,

- Związek Pracodawców UNIA POLSKICH TEATRÓW,
- Polski Instytut Sztuki Filmowej (brak uwag)
- Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych,
- Narodowy Instytut Audiowizualny,
- Narodowe Centrum Kultury,
- Instytut Kulturoznawstwa UAM w Poznaniu,
- Krajowa Rada Biblioteczna,
- Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich,
- Biblioteka Narodowa,
- Zamek Królewski w Warszawie,
- Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych,
- Muzeum Pałac w Wilanowie,
- Teatr Wielki – Opera Narodowa.

W trakcie konsultacji nie zgłosiły swoich stanowisk następujące organizacje:

- Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” ,
- Sekcja Krajowa Pracowników Archiwów Państwowych NSZZ „Solidarność”,
- Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
- Konfederacja Pracodawców Polskich,
- Związek Pracodawców Prywatnych Mediów „Lewiatan”,
- Instytut Książki,
- Stowarzyszenie Dyrektorów Filharmonii - Filharmonia Pomorska im. Ignacego Jana Paderewskiego,
- Stowarzyszenie Polskich Artystów Muzyków,
- Związek Kompozytorów Polskich,
- Narodowy Instytut Fryderyka Chopina,
- Stowarzyszenie Filmowców Polskich,
- FilMOTEKA Narodowa,
- Związek Polskich Artystów Plastyków,
- Stowarzyszenie Muzealników Polskich,
- Muzeum Uniwersytetu Jagiellońskiego,
Stowarzyszenie Historyków Sztuki,
- Polski Związek Bibliotek
- Międzynarodowe Centrum Kultury
- Zamek Królewski - Wawel

- Muzeum Łazienki Królewskie
- Teatr Narodowy w Warszawie
- Krajowy Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków
- Instytut Adama Mickiewicza
- AICA International Association of Art. Critics
Sekcja Polska , Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski
- Polska Izba Książki.

Ponadto, stanowisko do projektu założeń przedstawiła również Wojewódzka Biblioteka Publiczna w Krakowie, Forum Dyrektorów Publicznych Bibliotek Samorządowych Województwa Małopolskiego, Komisja Zakładowa NSZZ Solidarność przy NOSPR w Katowicach, Filharmonia Świętokrzyska im. O. Kolberga w Kielcach.

Zgłaszane w ramach konsultacji społecznych uwagi ¹⁷ do projektu założeń zawierały szereg często wykluczających się propozycji, a także propozycje nowych regulacji wykraczających poza zakres proponowanych zmian. Propozycje, które wykraczały poza zakres proponowanych zmian zostały wnikliwie ocenione. Jednakże ze względu na pilną potrzebę wprowadzenia do systemu prawnego omawianego projektu zostaną ponownie rozpatrzone przy kolejnej nowelizacji projektu ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Uwzględniono w szczególności, następujące uwagi dotyczące:

- (pkt 3.1.4.) – Uwaga w zakresie wykreślenia obowiązku opiniowania regulaminu organizacyjnego instytucji kultury przez związki zawodowe i stowarzyszenia twórców – Związek Artystów Scen Polskich, Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”, Sekcja Krajowa Pracowników Instytucji Artystycznych NSZZ „Solidarność”, Sekcja Krajowa Pracowników Bibliotek Publicznych NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych.

Odmienne stanowisko przedstawili: Stowarzyszenie Dyrektorów Teatrów, Instytut Kulturoznawstwa UAM

¹⁷ Odwołania (punkty) oraz omówienie poszczególnych uwag odnoszą się do tekstu przekazanego do uzgodnień środowiskowych w dniu 16 września 2009 r. – tekst projektu założeń oraz zgłoszone uwagi przez środowisko jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministra Kultury

- (Pkt 3.1. 13.) - Zmodyfikowanie ust. 4 art. 27 m.in. poprzez zmianę pojęcia „plan inwestycji” na „plan nakładów / wydatków na środki trwałe, wartości niematerialne i prawne, środki trwałe w budowie w rozumieniu ustawy o rachunkowości”. Zamek Królewski w Warszawie
- (pkt 3.3. i pkt. 3.4.) - Propozycja przeniesienia regulacji dotyczących egzemplarza obowiązkowego do ustawy o bibliotekach, obniża rangę problemu.- Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich, Biblioteka Narodowa
- (pkt 3.3.3.)- Biblioteki naukowe - uchylene przepisu stworzyłoby sytuację braku precyzji o jakie biblioteki chodzi, wręcz przeciwnie należałoby przemyśleć kategorie i je doprecyzować. Propozycja usunięcia z art. 21 ust. 2-4 spowoduje brak czytelnego określenia czym jest biblioteka naukowa, kto o tym stanowi i kto miałby wiedzę o tym, które biblioteki spełniają takie kryteria. Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich, Biblioteka Narodowa, Krajowa Sekcja Pracowników Bibliotek Publicznych NSZZ „Solidarność”
- (pkt 3.6.3) Wyłączenie z procedur przetargowych zakupu materiałów bibliotecznych – Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich
- (pkt 3.7.1.) Zmiany dotyczące audytu wewnętrznego oraz propozycja przeprowadzania go przez podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych wymaga jeszcze ponownego rozważenia, zwłaszcza w sytuacjach, gdy dla instytucji kultury wprowadzony jest obligatoryjny obowiązek corocznego badania sprawozdań finansowych. Zachodzi obawa, że audyt pokryje się z obowiązkowym badaniem sprawozdania finansowego. Uwaga Sekcji Krajowej Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność” wydaje się słuszna. Jednak postulat stworzenia możliwości wykonywania audytu wewnętrznego przez audytorów zewnętrznych (usługowych) został już załatwiony art. 275 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, która wejdzie w życie z dniem 01.01.2010 r. W związku z uregulowaniem sprawy w ustawie o finansach publicznych proponuje wykreślić ww. punkt z projektu deregulacji.
- Propozycja zwolnienia instytucji kultury z opłaty skarbowej pobieranej przy wydawaniu pozwoleń na wywóz zabytków za granicę - Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych

W szczególności, częściowo uwzględniono uwagi dotyczące:

- (pkt 3.1.3.) Uwaga w sprawie zakwestionowania wprowadzenia ustawowego podziału instytucji kultury na instytucje artystyczne, upowszechniania kultury i inne.

Zostanie wprowadzony podział na instytucje artystyczne i inne instytucje kultury (forma zostanie określona w statucie) - Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”, Narodowe Centrum Kultury, Muzeum Pałac w Wilanowie, Instytut Kulturoznawstwa UAM, Stowarzyszenie Dyrektorów Teatrów, Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych, Związek Pracodawców - Unia Polskich Teatrów

- (pkt 3.1.6.) Uwagi w sprawie powoływania dyrektora instytucji kultury (Związek Pracodawców - Unia Polskich Teatrów, Muzeum Pałac w Wilanowie, Stowarzyszenie Dyrektorów Teatrów, Instytut Kulturoznawstwa UAM, Biblioteka Narodowa, Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych, Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”, Sekcja Krajowa Pracowników Instytucji Artystycznych NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,

Niektóre uwagi przywołują stan obecny.

Uwaga przyjęta : Przedłużenie kadencji dyrektora nie wymaga procedury art. 15. tzn. jest to wyłączna decyzja organizatora nie wymagająca konsultacji z resortowym ministrem, ani konsultacji środowiskowych. Ma to służyć uproszczeniu procedur i wpisuje się w filozofię umocnienia pozycji dyrektora instytucji artystycznej. Jednocześnie trzeba podkreślić, że zasięgnięcie konsultacji będzie przecież możliwe jeżeli organizator będzie miał taką wolę, decyzja będzie bowiem leżeć po jego stronie.

Została nieuwzględniona propozycja zgłaszana przez związki zawodowe, że związki zawodowe nadal będą miały prawo wydawać opinie wobec dyrektora wyłonionego w konkursie. Zachodzi tu podwójne uprawnienie i szczególne uprzywilejowanie strony związkowej, której przedstawiciele, zgodnie z rozporządzeniem MKiDN, wchodzi w skład komisji konkursowej.

Odrzucony został wniosek środowiskowy o ograniczenie uprawnień dyrektora w zakresie długości podpisywanych umów. Wydaje się, że w praktyce instytucji artystycznej ograniczenie długości podpisywania umów do czasu wyznaczonego przez kadencje mogłoby raczej stać się przeszkodą w działaniu instytucji niż jej pomagać. Trzeba przyjąć, że pierwsza kadencja na ogół będzie trzyletnia. Po roku więc dyrektor będzie mógł już zawierać tylko dwuletnie kontrakty sezonowe itd. Może to uniemożliwić pozyskanie wartościowych wykonawców, którzy będą np. zainteresowani stabilniejszymi kontraktami np. 5-letnimi.

Uwaga SDT na temat informowania dyrektora co do formy zakończenia kadencji (przedłużenie lub zakończenie kadencji) powinno następować na drodze umowy pomiędzy dyrektorem a organizatorem. Uregulowanie tego poprzez przepisy ustawowe wydaje się być zbyt trudne do stosowania w praktyce. Należy się jednak zgodzić, że powinno to następować co najmniej na pół roku przed przewidywanym końcem kadencji, a najlepiej na początku ostatniego sezonu kadencji.

Do przyjęcia przepis przejściowy: zakończenie bezterminowych umów dyrektorów pełniących obecnie swe funkcje. W celu zunifikowania systemu należy to wprowadzić w terminie roku od wejścia przepisów w życie. Organizator miałby prawo bez konkursu powołać dotychczasowego dyrektora na kontrakt od 3 do 5 lat lub na podstawie obowiązujących przepisów rozwiązać z nim umowę o pracę i na podstawie przepisu art. 15 powołać nowego dyrektora .

- (pkt 3.1. 10. i pkt 3.2.2.) Uwaga w sprawie łączenie muzeów z innymi formami organizacyjnymi instytucji kultury – Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”, Muzeum Pałac w Wilanowie. Obecnie dodano w projekcie jeszcze jeden warunek – opinia Rady ds. Muzeów.
- (pkt 3.1. 10. i pkt 3.3.2.) Uwaga w sprawie łączenie bibliotek z innymi formami organizacyjnymi instytucji kultury- Biblioteka Narodowa, Krajowa Rada Biblioteczna, Wojewódzka biblioteka Publiczna w Krakowie, Forum Dyrektorów Publicznych Bibliotek Samorządowych Województwa Małopolskiego. Obecnie dodano w projekcie jeszcze jeden warunek – opinia Krajowej Rady Bibliotecznej.

Nie uwzględniono następujących uwag dotyczących:

- (pkt 3.1.1.) Uwaga w sprawie wykreślenia przepisu art. 6 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, kwestionowanie zasadności określenia wymagań kwalifikacyjnych przez MKiDN dla stanowiska poza muzeami i bibliotekami – Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych.

Natomiast wykreślenie omawianego przepisu znalazło poparcie u następujących podmiotów, tj: Związek Pracodawców - Unia Polskich Teatrów, Stowarzyszenie Dyrektorów Teatrów, Instytut Kulturoznawstwa UAM, Biblioteka Narodowa, Muzeum Pałac w Wilanowie, Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych. Powyższe podmioty zgadzają się z jego wykreśleniem gdyż stoi w zgodzie z zasadą ustrojową państwa zdecentralizowanego, z zasadą subsydiarności, w ramach której samorządy w zakresie swych kompetencji mogą wziąć pełną

odpowiedzialność za prowadzone przez siebie instytucje. Podtrzymanie jednolitych wymagań dla bibliotekarzy i muzealników, określanych przez Ministra, może być w pewnym zakresie uzasadnione odpowiedzialnością państwa za ochronę dziedzictwa kulturowego.

- (pkt. 3.1.4.) Statuty najczęściej są ogólnikowe i bardzo trudno skłonić organizatorów do ich rozszerzenia zwłaszcza w punkcie „zakres działalności” – Unia Polskich Teatrów, Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych.

Jednakże przepis w obecnej formie wydaje się być wystarczający. Statut określa ramowo formy działalności instytucji, a doprecyzowane planowanych działań winno się znaleźć w programie przygotowywanym przez dyrektora i przedstawianym organizatorowi

- (pkt 3.2.4.) Prawo pierwokupu i pierwszeństwo służące muzeom rejestrowym- Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”,
- (pkt 3.2.5) Deakcesja zbiorów publicznych, proponowana zmiana może być bowiem zagrożeniem dla kolekcji muzealnych w sytuacji niedoinwestowania placówek lub ze względu na historyczną fluktuację ocen i gustów na przestrzeni czasu. - Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”, Muzeum Pałac w Wilanowie

Nowa procedura jest jedynie nieznacznym uproszczeniem rozwiązań przewidzianych w obecnej ustawie o muzeach; nowe propozycje są na tyle restrykcyjne, że zapobiegają „żywiłowej” wyprzedaży zbiorów, czego najbardziej obawiają się środowiska opiniujące ustawę; intencją MKiDN jest stworzenie instytucjom muzealnym możliwości prowadzenia elastycznej polityki kształtowania kolekcji, w żadnym zaś wypadku – przymusu wyprzedaży zbiorów w celu pokrywania bieżących zobowiązań finansowych.

- (pkt 3.2.6) *Nieprecyzyjne* określanie wymagań kwalifikacyjnych pracowników muzeum - Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”, Muzeum Pałac w Wilanowie

Podmioty, które wyrażały swoje stanowisko do przedłożonego materiału w dużej części wyrażały pozytywną opinię dotyczącą zakresu i treści proponowanych zmian. Twierdząc, że wychodzą one naprzeciw konkretnym potrzebom podmiotów funkcjonujących w obszarze kultury, są poparte wieloletnim doświadczeniem działalności obciążonej bagażem „nieuzasadnionych barier, ograniczeń i obowiązków”.

Z punktu widzenia jakości funkcjonowania instytucji kultury i ich oferty, ważnych jest co najmniej kilka wynikających z projektu możliwości:

- 1) zwiększenie konkurencyjności instytucji kultury – w relacjach wewnętrznych (pracowniczych) jak i na zewnątrz,
- 2) zróżnicowanie instytucji kultury ze względu na ich specyfikę oraz pełnione funkcje,
- 3) wyposażenie instytucji w instrumenty prowadzenia aktywnej i elastycznej polityki zewnętrznej i wewnętrznej,
- 4) uporządkowanie i doprecyzowanie przepisów prawnych w celu skupienia się instytucji kultury na rozwoju i pracy merytorycznej w miejsce dopasowywania się do ograniczających je przepisów.

W dniu 18 listopada 2009 r.. powyższy projekt założeń został przekazany do oceny skutków regulacji, Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, Radzie Legislacyjnej oraz do uzgodnień międzyresortowych.

B. Konsultacje międzyresortowe

W wyniku przeprowadzonych **konsultacji międzyresortowych** oraz podjętych ustaleń w dniu 18 grudnia 2009 r. podczas konferencji międzyresortowej nastąpiły zmiany w projektowanych założeniach.

Wykreślone zostały następujące zapisy, takie jak :

- Przeniesienie przepisów o Funduszu Promocji Kultury
- Ochrona prawna pojęcia „muzeum”
- Zmiany dotyczące ustawy z dnia 16 lipca 1987 r. o państwowych instytucjach filmowych
- Zmiany dotyczące ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (wszystkie)
- Zmiany dotyczące ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych
- Zmiany dotyczące ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Opłata konserwatorska)
- Zmiany dotyczące ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. (Opłata konserwatorska)
- Zmiany dotyczące ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne

- Zmiany dotyczące ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych Zmiany dotyczącej ustawy z dnia 7 listopada 1996 r.o obowiązkowym egzemplarzu bibliotecznym.

C. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego

W dniu 15 grudnia 2009 r. odbyło się posiedzenie Zespołu do Spraw Edukacji Kultury i Sportu **Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego**, podczas którego Strona Samorządowa zgłosiła uwagi. Po złożeniu wyjaśnień przez Stronę Rządową oraz przyjęciu uwag polegających na :

- wyłączeniu estrad z grupy instytucji artystycznych i włączeniu do grupy innych instytucji kultury,

- nadaniu nowego brzmienia przepisowi - art. 23 ust. 3 ustawy o muzeach („Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może wydać pozwolenie na zamianę, sprzedaż lub darowiznę muzealiów **innym muzeom** na wniosek dyrektora muzeum zaopiniowany przez radę muzeum, **organizatora muzeum** i Radę do Spraw Muzeów.”),

projekt został skierowany do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Następnie w dniu 23 grudnia 2009 r. odbyło się posiedzenie Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, podczas którego Strona Samorządowa uznała, że tak przygotowane założenia, przeniesione na ustawę, będą rodzić skutki finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego. Pomimo złożonych wyjaśnień przez Stronę Rządową oraz wycofaniu się z dotychczasowej koncepcji opłaty konserwatorskiej, ustalono, że projekt zostanie przekazany do rozpatrzenia jeszcze przez Zespół do Systemu Finansów Publicznych.

Posiedzenie wyżej wymienionego Zespołu odbyło się dnia 14 stycznia br. podczas którego projekt założeń został uzgodniony z dwoma rozbieżnościami. Tzn. Strona Samorządowa kwestionuje:

- zwolnienie stypendiów przyznawanych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz jednostki samorządu terytorialnego na podstawie art. 7b ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na podstawie art. 113 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z podatku dochodowego od osób fizycznych,

- zwolnienie instytucji kultury z podatku od nieruchomości.

W dniu 27 stycznia br. odbyło się ponownie posiedzenie KWRiST, podczas którego został uzgodniony projekt z dwoma rozbieżnościami zgłoszonymi wcześniej przez Zespół do Systemu Finansów Publicznych

- D.** W dniu 11 stycznia br. została przedstawiona opinia **Rady Legislacyjnej**. Członkowie Rady Legislacyjnych uznali że projekt założeń może stanowić podstawę do prowadzenia dalszych prac legislacyjnych, mających na celu ulepszenie stanu prawnego w zakresie działalności instytucji kultury.

3. Wpływ projektowanej ustawy na:

1) sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Większość rozwiązań proponowanych w ramach projektowanej ustawy nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych.

Wpływ ten dotyczyć będzie następujących przepisów zawartych w projekcie:

Zmiany dotyczące medalu „Gloria Artis” (pkt 3.1.2.) – koszt dla budżetu państwa nie przekraczający kwoty 10.000 zł, pokryty w ramach budżetu Ministra Kultury.

Ułatwienie możliwości powierzenia zarządzania instytucją kultury przez osoby fizyczne i prawne (pkt 3.1.7.) – potencjalnie to rozwiązanie może spowodować niewielkie zwiększenie kosztów dla budżetów organizatorów państwowych i samorządowych z uwagi na to, że wynagrodzenie zarządców może być nieco wyższe niż pensje dyrektorskie. Jednak można przypuszczać, że zwiększone koszty zostaną zrekomensowane efektywniejszym zarządzaniem, także w sferze pozyskiwania dodatkowych środków ze źródeł prywatnych i ograniczania zbędnych kosztów instytucji. W konsekwencji więc - proponowane rozwiązanie nie powinno wiązać się docelowo ze zwiększonymi wydatkami.

Możliwość łączenia różnych rodzajów instytucji kultury (pkt. 3.1.9, 3.2.1. i 3.3.2.) przyniesie pozytywny efekt dla finansów publicznych. Możliwe będzie bowiem

łączenie instytucji, co wpłynie na ograniczenie kosztów stałych, lepsze wykorzystanie kadr i majątku instytucji.

Możliwość przejmowania przez Ministra Kultury samorządowych instytucji kultury (pkt 3.1.11.) będzie ograniczona do nadzwyczajnych, wyjątkowych wypadków. W obecnej chwili nie są planowane żadne tego typu działania. Z tego względu, koszty związane z przejściem i prowadzeniem danej instytucji w ramach budżetu Ministra Kultury należy traktować jako potencjalne, nie niosące bezpośrednich skutków dla budżetu.

Nowe regulacje dotyczące systemu wynagrodzeń w instytucjach kultury (pkt 3.1.16.) nie będą miały praktycznego wpływu na finanse publiczne, a to z tego względu że w chwili obecnej górne stawki określone w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 31 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej nie są traktowane jako maksymalne i w większości instytucji wynagrodzenia kształtują się powyżej tych stawek. W tym sensie, nowa regulacja jest odbiciem stanu istniejącego.

Wprowadzenie artystycznej sezonowej umowy o pracę (pkt 3.1.18.)

Ze względu na fakt, że uregulowania dotyczyć mają osób nowozatrudnionych (w skali kraju jest ich kilkaset osób rocznie), a skutki zostaną rozłożone na długi okres, należy uznać że skutków finansowych dla budżetu państwa nie będzie.

Ułatwienie możliwości zbywania zbiorów (pkt 3.2.5.) będzie miało pozytywny efekt na sektor finansów publicznych, gdyż zwiększy dochody własne muzeów.

Zmienione zasady wykorzystania dotacji będą miały pozytywny wpływ na finanse publiczne, zwiększą bowiem efektywność instytucji kultury w wykorzystaniu środków budżetowych.

Zwolnienie z podatku od nieruchomości w odniesieniu do nieruchomości zajmowanych przez państwowe instytucje kultury spowoduje nieznaczne (nie przekraczające kwoty 600 tys. zł) obniżenie wpływów do budżetów samorządów w największych miastach, gdzie zlokalizowane są państwowe instytucje kultury. Nowe zwolnienie będzie dotyczyć instytucji artystycznych rangi narodowej, takich jak Opera Narodowa, Teatr Narodowy, Filharmonia Narodowa, Galeria „Zachęta” i Stary Teatr . Instytucje te, finansowane z budżetu państwa prowadzą działalność przede wszystkim na rzecz mieszkańców gminy, na terenie której są zlokalizowane, przy

czym gmina nie ponosi kosztów z tytułu tej działalności. Pozostałe państwowe instytucje kultury takie jak m.in. Narodowe Centrum Kultury, Instytut Teatralny, Instytut Książki, Międzynarodowe Centrum Kultury, Narodowy Instytut Fryderyka Chopina prowadzą w części działalność adresowaną do mieszkańców gminy będącej ich siedzibą, zaś w części działalność o charakterze badawczym i edukacyjnym, podobnie jak instytucje badawczo-rozwojowe i szkoły wyższe, które są już zwolnione z podatku od nieruchomości na podstawie obecnie obowiązujących przepisów.

Wprowadzenie nowych zasad mecenatu Ministra Kultury (pkt 3.5.) może przynieść oszczędności dla budżetu państwa dzięki większej efektywności nowych rozwiązań. Jednocześnie – przy założeniu sprawnego funkcjonowania samorządowych instytucji kultury - nie powinno to spowodować obniżenia ich budżetów.

2) rynek pracy

Większość rozwiązań proponowanych w ramach projektowanej ustawy nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

Wpływ ten dotyczyć będzie następujących przepisów zawartych w projekcie:

Nowe zasady powoływania dyrektora instytucji kultury (pkt 3.1.6.) będą miały co do zasady pozytywny wpływ na rynek pracy poprzez większą stabilizację pozycji dyrektorów.

Możliwość łączenia różnych rodzajów instytucji kultury (3.1.9., 3.2.1. i 3.3.2.) może przynieść lepsze wykorzystanie zasobów ludzkich oraz bazy materialnej, w szczególności w zakresie powielających się stanowisk związanych z obsługą instytucji.

Nowe zasady określania wynagrodzeń w instytucjach kultury (pkt 3.1.16.) praktycznie nie będą miały wpływu na wynagrodzenia pracowników, ponieważ propozycje oddają rzeczywisty stan w tej dziedzinie.

Wprowadzenie artystycznych sezonowych umów o pracę (pkt 3.1.18.)

Nowe uregulowania służyć będą zwiększeniu elastyczności rynku pracy, przyczynia się do nowego doboru kadr, co w konsekwencji spowoduje podniesienie poziomu pracy zespołów artystycznych.

3) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Znacząca większość rozwiązań proponowanych w ramach projektowanej ustawy nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

4) sytuację i rozwój regionalny

Znacząca większość rozwiązań proponowanych w ramach projektowanej ustawy nie będzie miała bezpośredniego wpływu na sytuację i rozwój regionalny. Nie można jednak pominąć pozytywnego wpływu w tym zakresie, który może zostać osiągnięty poprzez lepiej i efektywniej funkcjonujące – dzięki niniejszemu projektowi - podmioty prawa kultury.

Wpływ na sytuację i rozwój regionalny dotyczyć będzie następujących przepisów zawartych w projekcie:

Możliwość łączenia instytucji kultury różnych rodzajów (3.1.9, 3.2.1. i 3.3.2.) pozwoli samorządom na lepsze wykorzystywanie posiadanych zasobów w dziedzinie kultury (również w kontekście lokalizacji i multidyscyplinarności nowych instytucji), a tym samym na efektywniejsze zaspokajanie potrzeb kulturalnych mieszkańców regionów.

5) na ochronę życia i zdrowia ludzi oraz ochronę środowiska

Przedstawiony projekt nie będzie miał wpływu na ochronę życia i zdrowia ludzi oraz ochronę środowiska.